

Klaus Hagerup

Dúhovníci

1.diel

PRE
DOMINIKA
MOKRÉHO

OTVOR
TERAZ!

O Autorovi

Tvorcom sveta Dúhovníkov je nórsky populárny spisovateľ Klaus Hagerup. Narodil sa v Osle v roku 1946. Obaja jeho rodičia sú v Nórsku známi spisovatelia. Hagerup píše pre deti aj pre dospelých. Okrem toho je ešte aj dramaturgom, učiteľom, prekladateľom a hercom.

Slovenská inovačná a energetická agentúra
827 99, Bratislava 27, Bajkalská 27
tel. +421258248111; fax +421253421019
www.siea.gov.sk

© 2007 Enova SF/Regnmakerne

Autor: Klaus Hagerup, Nórsko

Ilustroval: Lars Hegdal, Nórsko

Design: Scanpartner Trondheim, Nórsko

Text: Myriad Pro

Preklad: Diana Kosová

Korektúry: Prof. PhDr. Brigita Šimonová, CSc.

Grafická úprava: Lenka Kasáčová

Všetky práva vyhradené.
Žiadna z častí publikácie nemôže byť použitá
bez súhlasu vydavateľa.
Táto publikácia je nepredajná.

Intelligent Energy **Europe**

Projekt je spolufinancovaný Európskou úniou, v rámci programu
Intelligent Energy - Europe. Celkovú zodpovednosť za obsah
publikácie majú jej autori.

Dúhovníci

1.diel

SPIEVAJÚCI VÍČIK

V nedeľu 4. septembra našiel Dominik pred dverami balík. Bol veľký asi ako krabica od topánok a na hnedej stužke stáli čiernym atramentom napísané tieto slová: PRE DOMINIKA MOKRÉHO, OTVOR TERAZ! Keby viac popremýšľal, pravdepodobne by ho ihneď neotvoril, pretože niečo nebolo celkom v poriadku. Po prvé, na balíku chýbala známka, po druhé adresa, no a po tretie dnes je nedeľa a v nedeľu chodia iba nedeľné noviny, ktoré Dominikov otec prečíta za 5 minút a jeho mama za 10. On sám čítal len krátky komix, čo mu trvalo presne 1 minútu a 15 sekúnd. A čo je najhoršie, v balíku mohla byť ukrytá bomba, v lepšom prípade nejaký žartík, pri ktorom každého trhne, keď vyskočí z balíka.

Každý hlupák by si pomyslel, že v balíku môže byť niečo podivné, či strašné. Dominik však nebol hlupák, bol len úžasne zvedavý. Taký zvedavý, že jeho rodičia a tiež jeho učiteľka často vzdychali, že jeho zvedavosť už prekračuje všetky hranice. Pýtal sa úplne na všetko, čo ho zaujalo a zaujalo ho úplne všetko. Odkiaľ pochádza teplo z pece? Odkiaľ sa berie rýchlosť auta? Prečo z rádia vychádza zvuk? Prečo sú v televízore obrázky? Ako robí lampa svetlo? Odkiaľ sa berie vietor? Prečo začne pršať? Čo sa stane s kvetmi, keď uschnú? Keď našiel pred dverami balík, nerozmýšľal nad tým, že by niečo mohlo byť zle. Jediné, čo si myslel, bolo: „Čo je v tomto balíku?“, a keďže na ňom bolo napísané jeho meno ako aj to, že ho má otvoriť hneď, vzal ho a otvoril. Nič hrozivé vnútri nebolo. Bola tam hračka - vlčík. Bol veľký asi ako futbalová lopta a mal dookola pásiky fialovej, červenej, oranžovej, zelenej, modrej a indigovej farby. Vyzeralo to, ako keby bola okolo neho obtočená malá dúha.

Mnoho ľudí, čo našlo v balíku vlčík s dúhovým vzorom, sa čudovalo, kde sa tam vzal a kto ho priniesol. Samozrejme, že takáto zvedavosť bola na mieste. Dominik bol však neobyčajne zvedavý. Prvá myšlienka, ktorá mu prebleskla hlavou po otvorení balíka, bola: „Som zvedavý, čo robí tento vlčík“

Odišiel do obývačky. Bolo 10 hodín ráno, ale keďže bola nedeľa a nešlo sa do práce, obaja jeho rodičia ešte spali. Dominik odtlačil stôl aj stoličky k stene a zroloval koberec, aby mal vlčík dostatok miesta na točenie. Položil ho do stredu dlážky a upevňoval ho svojou ľavou rukou. Potom stlačil špirálu tak silno, ako len vedel. Vlčík sa začal točiť a všetky jeho farby sa zlievali do jednej, vytvárajúc najúžasnejšiu farbu akú kedy videl. Nebola fialová, červená, oranžová, zelená, modrá, ani indigová. Boli to všetky farby sveta, a žiarili na neho v jednej nádhernej farbe. Bol to veľký zážitok a on pri ňom myslel len na jediné slovo:

ŽIVOT!

Dominik zísal a zísal. Vlčík sa točil neuveriteľnou rýchlosťou, a vychádzala z neho omamná kryštálovo čistá hudba. Najprv to bol len jeden tón, ktorý neskôr prerástol do piesne:

Život je hra a hráme sa ju spolu
Sme ako listy na stromoch
a máme aj svoj kmeň
tú modrú planétu
čo voláme ju Zem

Nechajme ju žiť
Veď je naša
To sa predsa dá
Ako hračka vlčík
bude sa krútiť

Striebristé nitky dažďa
v modrom priestore
pre všetkých budú padať

Voda, vzduch, oheň, zem
Spriateľme sa s nimi
V mieri žime svoj deň
V tomto živote
problémy zmiznú
Skutočný bude sen

Nechajme Zem žiť
Veď je naša
To sa predsa dá
Ako hračka vlčík
bude sa krútiť
Strieborné nitky dažďa
v modrom priestore
pre všetkých budú padať

Dúhovníci sa krúčia v tanci
Oheň, vzduch, voda a zem spievajú
Tá melódia nesmie skončiť
Jej energia patrí tvojmu dňu

Pod' a krúť veľký vlčík
Nikdy ho nezastav
Miluj svoj život, čo žiješ dnes
Potleskom svoj deň privítaj
Teplo rúk odovzdaj Zemi
Veď iba ona má tvoj raj

A ako hračka vlčík
Bude sa krútiť Tvoja Zem
Strieborné nitky budú padať
Vo sviežom vzduchu
kde Dúhovníci tancujú
na melódiu tichú

Počas celého trvania piesne sa vlčík točil dookola na zemi, ako keby tancoval na znejúcu hudbu. Po skončení piesne sa zastavil a prevrátil na bok. Kým spieval vyzeral celkom ako živý, teraz to však bol zase len obyčajný vlčík. Dominik ho zodvihol. Nie, teraz na ňom naozaj nie je nič zvláštne, s výnimkou farieb dúhy. Lenže ten vlčík práve dospieval a Dominik si pomyslel,

že nikdy ešte nepočul takúto pieseň. No aj tak ju už poznal srdcom:

„Život je hra a hráme sa ju spolu,...“

Hral sa s vlčíkom a cítil, že aj vlčík sa hrá s ním.

„Ako hračka vlčík bude sa krútiť,...“

Bez toho, aby vedel prečo, si bol Dominik istý, že vlčík spieval túto pieseň špeciálne pre neho a že to bola jeho pieseň, ktorú spieval. Poznal ju bez toho, aby ju predtým počul.

„Je to veľká záhada!“ povedal si nahlas, cítil pritom vzrušenie, pretože záhady zbožňoval. Hlavne, keď boli veľké.

„Niečo musí byť v tej piesni,“ povedal.

Dominik nemal súrodencov, s ktorými by sa rozprával, a preto sa často rád rozprával sám so sebou. Akýsi druh odkazu. Pre mňa! Normálne sa takéto odkazy odovzdávajú po telefóne. Nikdy som nepočul o nikom, kto by dostal takýto odkaz prostredníctvom vlčíka, alebo s vlčíkom, či od vlčíka. V podstate je jedno, ako to nazvete. Najzaujímavejšími na celej piesni boli tieto slová: DÚHOVNÍCI SA KRÚTIA V TANCI!

Dúhovníci! Možno by mu mohli pomôcť rozlúštiť túto záhadu. Ale kto sú to? Prečo zo všetkých možných miest tancujú práve na oblohe? A čo to má všetko spoločné s ním?

„V každom prípade obloha nie je tu vo vnútri,“ povedal, „Je von!“

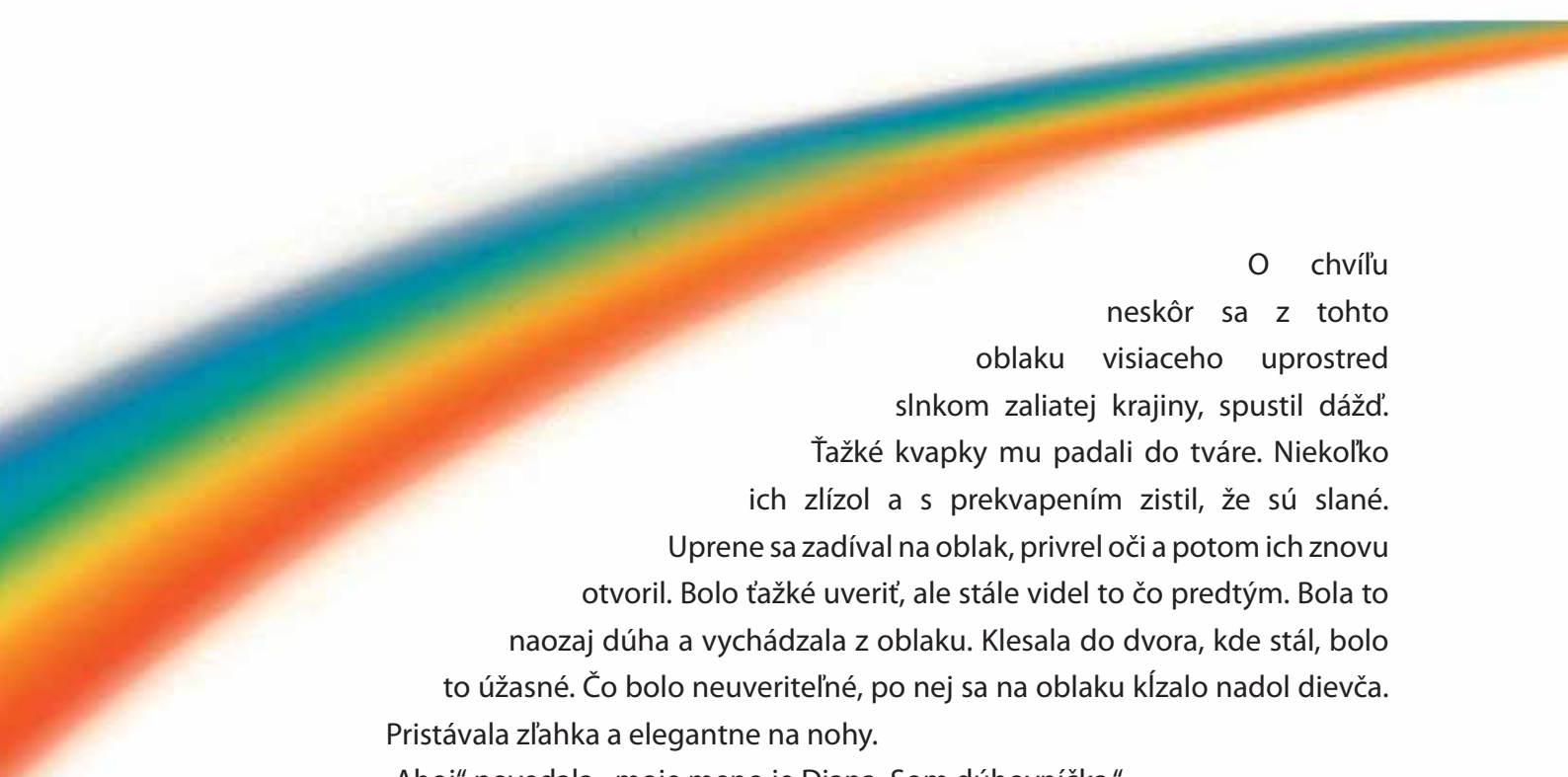
O dve a pol sekundy neskôr vybehol pred dvere ich domčeka a hľadel dohora. Obloha bola modrá a bezoblačná, ale nevidel nič ani nikoho na nej tancovať.

„Možnože dúhovníci tancujú len vtedy, keď vlčík spieva,“ povedal ohýbajúc sa. Dvor bol asfaltový, takže nebolo ťažké prinútiť vlčíka točiť sa. Začal spievať ihneď a Dominik opäť vzhliadol k oblohe. Neuvidel žiadnych dúhovníkov, no uvidel niečo iné. Uvidel hviezdu.

Bolo pol jedenástej. Slniečko svietilo, vzduch bol čistý a obloha modrá. A napriek tomu Dominik uvidel na oblohe hviezdu. Hviezdu, akú nevidel nikdy predtým. Visela priamo nad ním a žiarila, - nie, nežiarila. Blikala. Blikala ako neónová žiarivka, čo práve dohasína. Svietila, potom na

sekundu stmavla, zase sa rozsvietila, zase zhasla, opäť zasvietila a zhasla. Vĺčik zastal. Dominik ho opäť zatočil, ale teraz bola obloha prázdna. Vĺčik sa zastavil. Dominik stlačil špirálu tak silno, ako vedel, a znovu roztočil vĺčika. Ešte raz sa pozrel na oblohu. Nebola tam hviezda, ale v diaľke uvidel malý obláčik, ktorý sa k nemu blížil. Až keď priletel bližšie, Dominik uvidel, že to nie je obyčajný oblak; vyzeral skôr ako jedno z tornád z Floridy. Videl ich v televízii. Vyzeralo naozaj strašidelne, ako tornádo, po ktorom zostávali zničené budovy, popadané stromy a autá pri ňom lietali vzduchom ako balóny. Ak tornádo prišlo do tejto krajiny, bude to hrozné. Už už chcel bežať dovnútra a zobudiť rodičov, keď to zastalo pár metrov od jeho hlavy. Tu sa zmenilo na úplne obyčajný oblak.

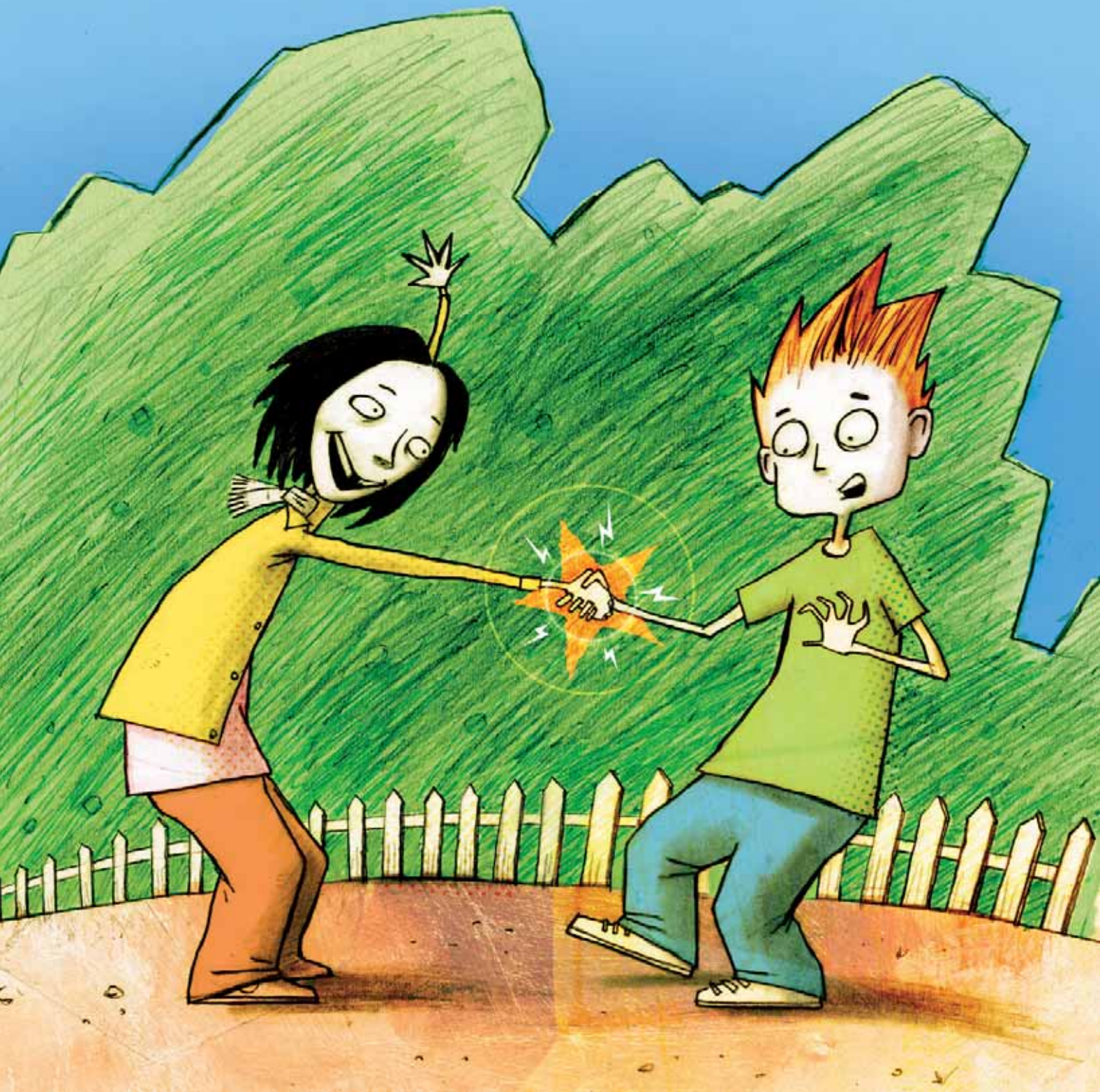

O chvíľu
neskôr sa z tohto
oblaku visiaceho uprostred
slnkom zaliatej krajiny, spustil dážď.
Ťažké kvapky mu padali do tváre. Niekoľko
ich zlízol a s prekvapením zistil, že sú slané.
Uprene sa zadíval na oblak, privrel oči a potom ich znovu
otvoril. Bolo ťažké uveriť, ale stále videl to čo predtým. Bola to
naozaj dúha a vychádzala z oblaku. Klesala do dvora, kde stál, bolo
to úžasné. Čo bolo neuveriteľné, po nej sa na oblaku kĺzalo nadol dievča.
Pristávala zľahka a elegantne na nohy.
- „Ahoj“ povedala. „moje meno je Diana. Som dúhovníčka.“
Dominik potriasol hlavou.
„Nie,“ povedal, „ty sa mi iba snívaš.“
Vzala ho za ruku.
„Si si tým istý?“ opýtala sa.

DÚHOVNÍCI!

Kým sa Dominik pozeral na točiaci sa vĺčik, mal hlúpy pocit, že sa točil spolu s ním. Spôsobovalo mu to závrat. No teraz stál úplne pokojnú a cítil ozajstný závrat.

Bol si úplne istý, že dievča, ktoré zišlo po dúhe z oblakov, musí byť niekým, koho si vysníval. Takáto vec sa predsa nemôže stať v skutočnosti. Ale keď ho vzala za ruku, prešiel ním elektrický šok a to je predsa skutočnosť. V snoch Dominik často stretával ľudí, ktorí v skutočnosti neexistovali. Mohol ich vidieť, mohol sa s nimi rozprávať a hrať, ale jednu vec robiť nemohol. Nemohol sa ich dotknúť. Ak to skúsil, bolo to, ako keby chytal vzduch. Bolo jedno ako vyzerajú ľudia z jeho snov, aj tak boli len tieňmi jeho fantázie. Neboli z mäsa a krvi a neexistovali v reálnom svete, ako žijúce bytosti vyzerali len v jeho hlave.

Dievča stojace pred ním však bolo z mäsa a krvi. Keď ho vzala za ruku, prebehol ním elektrický šok, ako keby v ňom zapálila svetlo. Stále pevne držala jeho ruku. Začervenal sa. Dievčina sa na neho usmiala.

„Vidím, že si vzrušený,“ povedala, stískajúc jeho ruku.

Dominik cítil, že mu čoraz viac horí tvár. Určite vyzerá ako prezretá paradajka, pomyslel si. Pozrela na neho s príjemným výrazom v tvári.

„Si naozaj červený.“

Dominik nevedel, čo odpovedať, ale naozaj bolo nevyhnutné niečo povedať. Diana totiž ešte len začala rozprávať a Dominik tušil, že by sa červenal ešte viac, keby ju nechal pokračovať.

„Takmer každý, koho tvár začne takto horieť, je určite v rozpakoch. Mnohí ľudia červenanie nemajú radi, ale my dúhovníci si myslíme, že je to úžasné, pretože vtedy vyžaruje teplo z našich

líc a ak počas toho niekoho objímame, zdieľame svoje teplo s ním a takto pomáhame svetu napredovať. Chápeš, čo myslím?”

Dominik sotva zvládol potriať hlavou skôr, ako ho objala. Keď prestala, bol červený od hlavy až po päty, a všimol si, že ona tiež očervenela.

„Vidíš, horím tiež. Nie je to milé?!”

„Neviem“, zahundral.

„Samozrejme, že je to milé“, povedalo dievča, jej hlas znel teraz trochu vznešenejšie, tak, ako keď dospelý chce vysvetliť dieťaťu niečo, o čom je presvedčený, že dieťa tomu nerozumie. „Keď ťa objímam, spájame naše teplo a robíme vzduch okolo nás teplejším, ako bol pred naším objatím a najzaujímavejšou vecou je, že aj keď teplo vydávame, žiadne nestrácame. Pretože sa teplo v nás stále obnovuje tak dlho, kým...”

„Kým žijeme!“ vykrikoval Dominik.

Vybehlo to z neho. Nevedel, prečo to povedal, ale bolo to, ako keby vedel omnoho viac, ako vie.

Dievča prikývlo a pozrelo na neho ako učiteľ, ktorý mu chce povedať, že je múdry.

„Rozumel si, čo som tým myslela,“ povedala.

„Nie“, povedal Dominik. „Nerozumiem vôbec ničomu.“

Po tom, ako dievča zišlo z dúhy, všetko išlo tak rýchlo, že Dominik nemal čas niečomu porozumieť. Rozprávala takmer celý čas, ale teraz ostala na malú chvíľu ticho, pretože musela rozmýšľať.

Prestalo pršať. Oba oblaky, aj dúha, zmizli a obloha bola zase taká modrá ako predtým. Víčik ležal na zemi. Dievča sa postavilo asi meter od neho. Jej tvár bola stále červená. Bola asi taká vysoká ako on, ale trochu chudšia. Mala oblečené červené nohavice, žlté tričko a indigový sveter. Na nohách fialové topánky a modré ponožky. Okolo krku mala uviazanú žltú šatku, ktorá vyzerala, že je vyrobená z hodvábu. Jej vlasy boli stredne dlhé a takmer čierne. Oči mala hnedé, a aj napriek tomu, že jej tvár bola stále červená, mohol vidieť, že je opálená, ako keby sa práve vrátila z výletu v horách. Dominik vedel, že keď sa prestane červenáť, jeho tvári sa vráti zase tá obyčajná bledoružová farba, ktorú normálne mal. Trochu sa za to hanbil, ale bola to jediná farba, ktorú mal, a tak sa s tým pokúšal žiť najlepšie, ako vedel. Dievča sa volalo Diana a ako povedala, bola dúhovníčka.

Zvláštne, pomyslel si Dominik, ale nemal čas sa nad tým dlhšie zamyslieť.

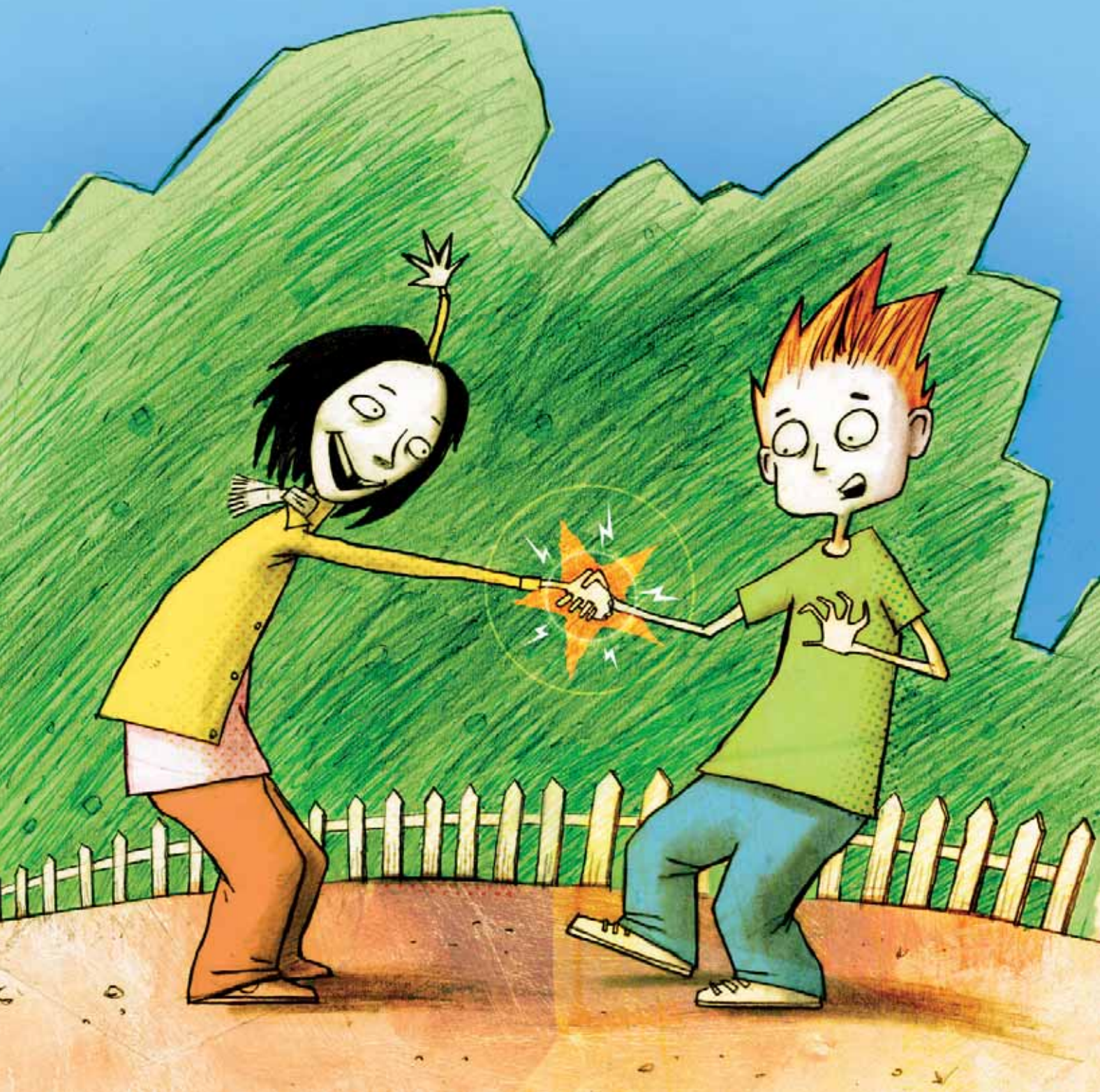
„Čomu si nerozumel?“ opýtala sa Diana.

„Všetkému.“

„Myslela som, že si vravel, že si nerozumel ničomu.“

„To znamená to isté ako všetkému.“

„Nie, nič je protiklad všetkého.“

„Nie, to je...“

„Povedz mi teda, čomu si nerozumel.“

Dominik sa zamyslel najhlbšie, ako dokázal, ale bolo toho toľko na rozmýšľanie, že sa mu všetko miešalo, ako keby bol jeho mozog zamotaný rybársky vlasec.

„Ako to, že je dážď slaný?“ opýtal sa.

Nebola to jediná vec, ktorej sa čudoval, ale bola to jediná vec, na ktorú teraz dokázal myslieť.

Diana odrazu zosmutnela.

„Pretože som plakala.“

„To znamená, že dážďové kvapky boli...“

„Moje slzy?“

„Áno.“

„Jasné, že nie.“

Dominikovi sa uľavilo.

Všetko bolo ale dosť nezvyčajné.

Ak by slaný dážď boli Dianine slzy, bolo by toho ešte viac,
čo by rozvírilo jeho myšlienky.

„Dážď bol slaný, pretože sa pomiešal
s mojimi slzami,“ vysvetľovala.

„Plakala som, pretože Jonia umiera.“

„Jonia?“ pomyslel si Dominik

„Áno, planéta, z ktorej pochádzam.“

„Ako si vedela, čo som si myslel?“

„Veď ty si tiež dúhovník, nie?“

„Ja som dúhovník?“

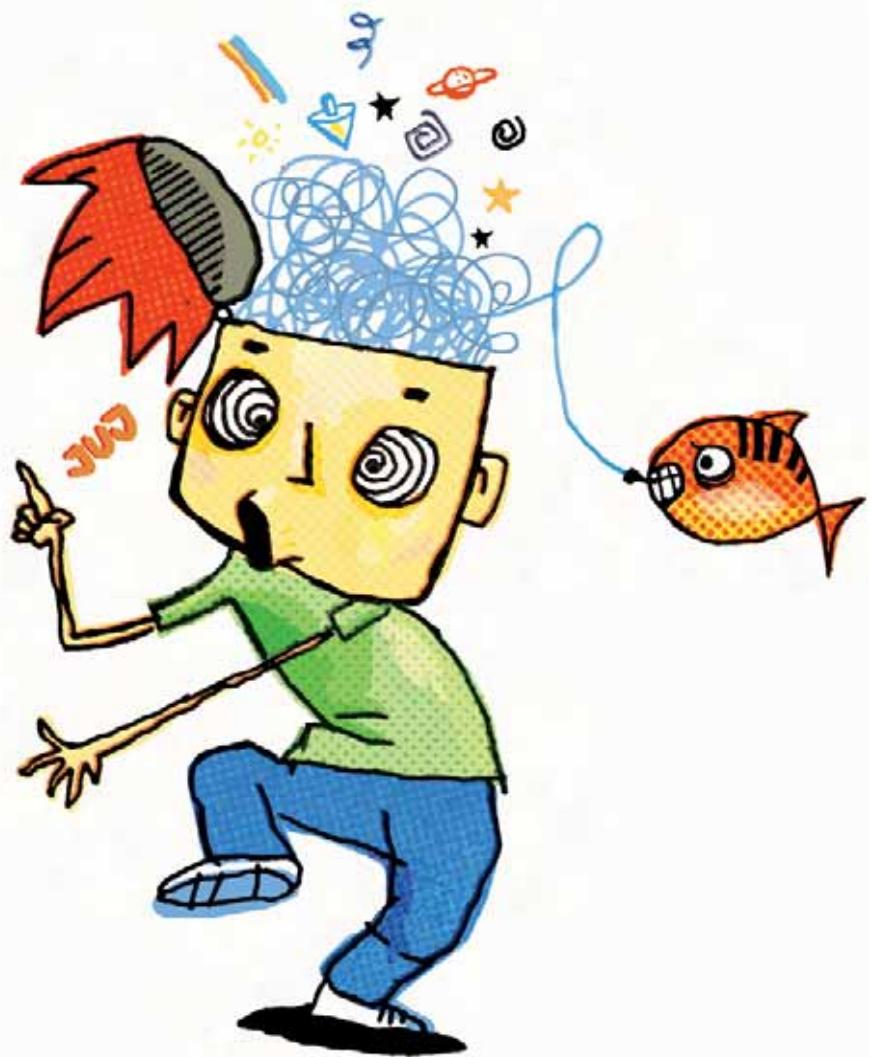
„Samozrejme. Preto som prišla.“

Dominik cítil vo svojej hlave bzukot.

Bolo to, ako keby sa všetko v jeho vnútri točilo ako ten vlčík.

Zhlboka sa nadýchol:

„Môžeš mi, prosím, povedať, o čom to hovoríš?“

Diana prevrátila oči.

„Uvedomuješ si, že sú ľudia, ktorí veria, že jediným miestom vo vesmíre, kde existuje život, je táto planéta?“

Dominik neodpovedal. Poznal mnoho ľudí, ktorí neverili, že existuje život na iných planétach. Občas aj on pochyboval, ale teraz... No aj tak nepovedal nič. Bolo to také zvláštne, čo mu Diana práve povedala, že onemel.

Sedeli na zelenej lavičke na nižšom konci dvora. Vĺčik s dúhovým vzorom ležal na drevenom stole pred nimi. Hneď vedľa ležal úplne rovnaký vĺčik. Dominik nevedel odkiaľ sa vzal. Jednoducho sa tu zrazu zjavil. Aj preto Dominik onemel. Teda prinajmenšom cítil, že stratil svoj hlas. Jeho hrdlo bolo ochromené a jazyk bol suchý a smiešny. Pokúsil sa prehovoriť: „Ahoj. Odkiaľ si sa tu vzala?“ Ale dostal zo seba len slabý chrapot. Bol veľmi zvedavý, či mu Diana povie, čo si myslel. Dominik nebol len zásobníkom nekonečných otázok, vedel aj počúvať a robil to rád. Bola to jedna z jeho dobrých vlastností, dosť nezvyčajná na chlapca v jeho veku.

Diana podráždene pustila jeho ruku.

„Počul si niekedy niečo také hlúpe?“

Dominik prikývol, no myslel si oboje, aj áno, aj nie.

„V skutočnosti existuje život na množstve planét vo vesmíre,“ pokračovala, „je príjemné o tom premýšľať, nemyslíš?“

Dominik sa pousmial. Bolo naozaj príjemné o tom premýšľať, hlavne ak tam žijú priateľské bytosti. Keby neboli priateľskí, veru by to také milé nebolo.

„Na mnohých planétach je život odlišný ako na tejto“, povedala Diana. „Nie je to vlastne ľudský život, o ktorom hovoríme, ale taký tu tiež neexistuje.“

„Ale existuje“, povedal Dominik, ktorý na svoje prekvapenie zistil, že znovu dokáže rozprávať.

Diana potriasla hlavou.

„Čo myslíš, koľko percent živých tvorov na Zemi má ľudský charakter?“, opýtala sa mierne arogantne.

„Okolo pätnásť“, povedal Dominik, hoci vôbec netušil správnu odpoveď.

„Pätnásť percent?“

„Áno, alebo štrnásť, alebo tak približne.“

„Nezmysel!“

„Čo?“

„Totálny nezmysel!“

„Ako to vieš?“

„Pozri hore.“

„Kam?“

„Ja neviem,“ povedala Diana, „musíš na to prísť sám. Ja nie som z tejto planéty, ale je to otázka menej ako tisíciny percenta, a keby si to porovnával so všetkým životom vo vesmíre, bola by to len miliardtina z percenta. Vy pozemšťania nie ste majstri vesmíru!“

V skutočnosti si Dominik občas myslel to isté, ale nemal rád tú myšlienku, pretože ak ľudia nie sú pánmi vesmíru, tak potom ako vyzerajú tí skutoční? Vždy, keď si predstavil obrovského

jaštera s ohnivými očami a dlhými pazúrami, pokúšal sa radšej myslieť na niečo iné. Teraz na to myslel úplne normálne, napriek tomu, že vedľa neho sedelo úplne neobyčajné dievča.

„Nie si iná“, povedal.

Diana si poškrabala krk pod žltou hodvábnou šatkou.

„Nie som iná...ako to myslíš?“

„Tiež nie si majster vesmíru“

„To som nepovedala. Povedala?“

„Nie, pretože si ľudská.“

„Nie, ja som z Jonie.“

„To je to isté“.

Dominik mal pocit, že sú na ceste k poriadnej hádke, ale našťastie sa Diana usmiala.

„Áno, je to takmer to isté,“ povedala.

„Ale ty si povedala...“

„Povedala som, že na mnohých planétach je život úplne odlišný od toho na Zemi, ale nie na všetkých. Koniec koncov, ich je...“

„Miliarda...“

„...Miliarda za miliardou, a bolo by prekvapujúce, keby na žiadnej z nich nebol život podobný tomuto. Alebo životu v Jonii...“

„Je podobný životu na Zemi?“

„Áno, s výnimkou toho, že my sme sa rozvíjali rýchlejšie. Čo znamená, že rýchlejšie aj prideme do záhuby. Tak?“

„Samozrejme“ povedal Dominik. „Každý vie, že veľmi rýchly rozvoj je v skutočnosti pohyb zlým smerom.“

„Veríš mi?“ opýtala sa Diana.

„Nie,“ povedal Dominik

„Dobre, tak počúvaj.“

„To je to, čo robím.“

„Jonianci sa topia vo svojom vlastnom napredovaní. Sme momentálne úplne na najvyššej úrovni inteligencie,“ povedala Diana, znovu si škrabúc krk.

„Skoro ako ľudia“, povedal Dominik.

„Inteligentnejší,“ povedala Diana, škrabúc sa. „Jonianci žijú na Jonii približne tak dlho ako ľudia na Zemi. Máme rovnaké podnebie a rovnako veľa vzduchu, vody a pevniny ako vy. Ale vynašli sme elektrinu, autá, televíziu a počítače pred niekoľkými stovkami rokov. Vykurovali sme uhlím, ropou, plynom a jadrovou energiou omnoho skôr ako vy. Jonia mohla byť nádherným miestom na žitie, keby...“

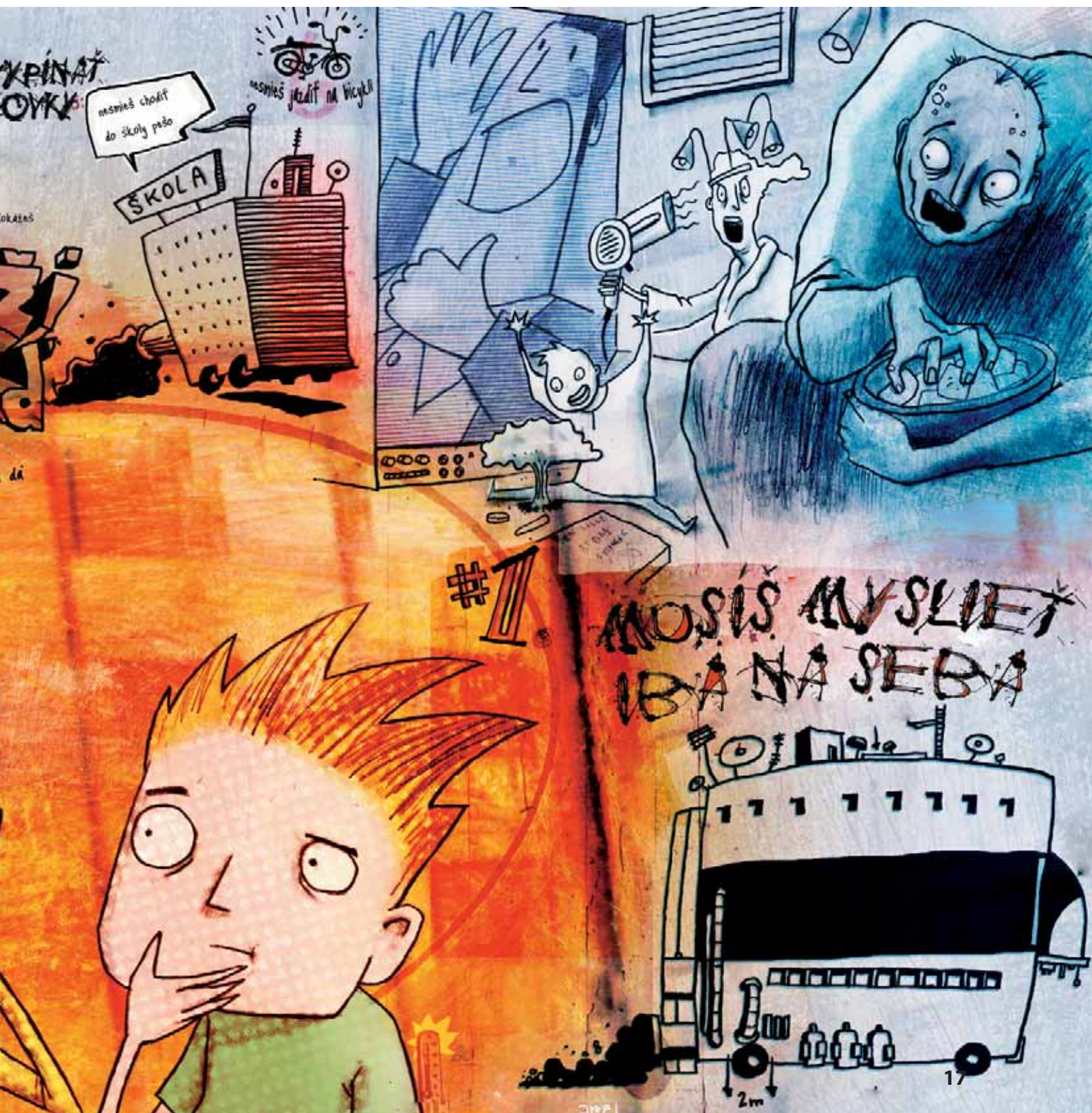
Poškrabala si krk po tretí raz. Šatka jej spadla dolu a Dominik zbadal červenú škrvnu, ktorú si škrabala.

„Neviem presne, kedy začnú veci naberať zlý smer. Je to nejaká magická sila nad nami. Keď boli Jonianci chudobní, boli zároveň aj bohatí, pretože mali jeden druhého. Pomáhali si navzájom a starali sa o seba aj o druhých. Teraz majú všetko pod slnkom a v tomto smere sú bohatí, ale už dlho nemajú jeden druhého, takže sú v podstate veľmi chudobní. Dnes mnoho Joniancov myslí len a len na seba. Bývajú v obrovských domoch, ktoré môžu tiež jazdiť. Preto ich volajú motodomy. Všetky tieto domy majú najmenej jednu plošnú obrazovku v každej

izbe. Všetky majú parné sprchy, ktoré sú pustené celý rok, takže teplota v kúpeľni sa pohybuje okolo 98,6 stupňov. Jonianci nikdy neumývajú svoje izby, to má na starosti izbový regulátor, ktorý je pripojený na tepelný systém, nainštalovaný do dlážky, stropu aj do stien. Prach a špina sú vysaté z domov cez veľký výfuk, ktorý sa používa hlavne, keď so svojim domom jazdia. Keďže domy sú využívané ako autá, nie sú v nich pivnice, a celé prízemie je zvukotesným centrom hromadenia energie s obrovskými nádržami na uskladnenie vykurovacích palív, nafty a benzínu. Jonianci si nepripravujú jedlo sami. Robia to za nich malé roboty, ktoré fungujú na diaľkové ovládanie. Sú pripojené na energetickom podlaží. Kvôli hluku a špine na tomto podlaží majú Jonianci výťahy postavené zvonku domu, takže sa môžu vyviezť na prvé poschodie bez toho, aby videli všetko to svinstvo pod obývacím poschodím. Ale vždy,

keď k nim príde návšteva, zavedú ju práve na prízemie, pretože sú pyšní na to, koľko energie využívajú. Počas nášho štátneho sviatku sa odovzdáva cena rodine, ktorá za rok spotrebuje najviac energie. Cenou je nový motodom v Jonii. Tento rok však prišli s novou cenou, pretože každý náš obyvateľ má už vlastný motodom s prístrojmi zapnutými a idúcimi na voľnobeh celý rok. Preto je tu teplo aj počas zimných prázdnin. Vlastne, na Jonii už neexistuje naozajstná zima. Máme veľké snehové stroje. Vyrábajú umelý sneh, a rozprašujú ho po celej Jonii od decembra do marca. Dedinské motodomy sú menšie ako mestské a sú trochu jednoduchšie vybavené. Joninaci si môžu sami pripravovať sendviče, alebo osmažiť vajíčka, ak chcú relaxovať, ale nerobia to často. Joninaci využívajú všetku dostupnú energiu, so spotrebou množstva materiálu. Chceš počuť našich 10 príkazaní?"

Pokračovala bez počkania na odpoveď:

1. Musíš myslieť iba na seba.
2. Nesmieš šetriť energiou.
3. Musíš si vziať všetko, čo môžeš.
4. Musíš míňať teplo po celý rok.
5. Nesmieš do školy chodiť pešo.
6. Nesmieš jazdiť na bicykli.
7. Musíš spotrebovať všetko, čo máš, tak rýchlo, ako vieš.
8. Nesmieš sa deliť s druhými.
9. Nesmieš vypínať obrazovky.
10. Zuby si môžeš čistiť iba elektrickou kefkou.

„Elektrická zubná kefka?“ spýtal sa Dominik udivene.

„Áno, ale myslím, že toto príkazanie bolo pridané len kvôli tomu, aby ich bolo spolu desať. Smutné je, že zmysel života na Jonii je spotrebovať čo najviac v čo najkratšom čase, a teraz je už takmer celá Jonia zničená. Iba ak...

„Iba ak čo?“

Dominik čakal na Dianinu odpoveď so zadržaným dychom.

„Iba ak by sme ju zachránili my, dúhovníci.“

„My?“

„Áno, ty si tiež dúhovník.“

„Ako to vieš?“

„Prešiel si testom.“

„Akým testom?“

„Keď si počul točiaceho vlčíka spievať, pozrel si sa k oblohe a vtedy si to uvidel.“

„Myslíš tú vyhasínajúcu hviezdu? To bolo ono...?“

„Áno, ale to nebola hviezda, bola to Jonia a zatiaľ ešte úplne nezanikla.“

„Ale áno, zanikla.“

„Nie. Pozri!“

Dominik otočil hlavu dozadu. Najprv videl len čistú oblohu, ale potom uvidel niečo ako otvorené dvere nad sebou a v tom modrom otvore si všimol záblesk svetla z umierajúcej Jonie. Hneď na to sa otvor uzavrel a obloha bola modrá ako predtým.

Diana sa na neho dychtivo pozrela.

„Videl si to?“

„Áno. Začína umierať.“

„Takže si pravý dúhovník,“ povedala. „Pretože iba dúhovníci môžu vidieť planéty umierať.“

Dominik pocítil naozajstný smútok.“

„Naozaj umrú?“ opýtal sa.

Diana prikývla.

- Všetky živé bytosti skôr či neskôr umrú. Jonia možno ešte dlho neumrie, ale práve teraz je vo veľkom ohrození. Zajtra je náš štátny sviatok. Bojím sa, že moja planéta tento deň neprežije,

ak mi nepomôžeš ju zachrániť.“

„Ja? Ja nemôžem, neviem ...“

„Ja myslím, že môžeš,“ povedala Diana, škrabúc si krk.

„Ako?“

„O tom sa porozprávame, až keď tam budeme.“

„Kde?“

„Na Jonii.“

Dominik sa pozrel k oblohe. Vyzerala veľmi prázdna, ale modrý otvor bol pootvorený a on mohol vidieť slabé blikotajúce svetielko vo vnútri.

„Ako si môžeš myslieť, že sa tam hore dokážem dostať...“ povedal Dominik.

„Ale áno, dokážeš, potrebuješ len trochu extra energie“

„A odkiaľ ju vezmem?“

„Máš ju v sebe.“

„Nemám toľko energie.“

„Môžeš si ju vytvoriť.“

„Ako?“

Diana sa spokojne usmiala.

„Pomôže ti spievajúci vlčík, samozrejme.“

NIEKDE V OBLAKOCH

Keď sa Dominik ráno prebudil, nemal ani tušenie, čo všetko sa udeje v nie-kolkých ďalších hodinách. Keby to vedel, bol by pravdepodobne vydesený natolko, že by nedokázal vstať z postele. A tak by sa nebolo stalo, čo sa stalo a Dominik by nezažil to, čo zažil a deň by nebol taký vzrušujúci, ako bol. Našťastie nikdy nevieme dopredu, čo nám život prinesie. Budúcnosť je zavretá kniha, ktorú si píšeme, nie iba čítame. Snažme sa ju písať najlepšie ako vieme.

Keď mu Diana povedala, že sa môže dostať na Joniu s pomocou vlčíka, vyštverala sa na stôl. Klakla si a stlačila strunu vlčíka stojaceho vedľa toho, ktorý dostal Dominik. Vlčík sa začal točiť, ale Diana ho nepustila, naopak pevne sa ho držala. Obaja, vlčík aj Diana, sa začali točiť dookola, stále rýchlejšie a rýchlejšie. Spočiatku vyzerali ako dve dúhy, neskôr ako jedna a potom sa farby tejto dúhy zliali do jednej. Nakoniec farba zmizla. Vlčík s Dianou vyzerali ako obláčik prachu až... Dominik zažmurkal, či dobre vidí. Obláčik sa pohyboval vzduchom. Zastavil sa len pár metrov nad stolom a neprestával sa točiť. Počul netrpezlivý dievčenský hlas vychádzajúci z obláčika:

„Tak čo, ideš alebo nie?“

Dominik sa nepovažoval za obzvlášť statočného. Báł sa tmy, bol nervózný, keď počul hrmieť a nerád sa vozil na kolotoči. Tiež sa báł výšok. Myšlienka, že by mal letieť vzduchom sediac na točiacom sa vlčíku sa mu vonkoncom nepozdávala. Aj napriek tomu, to však urobil. Keď na neho Diana zakričala, vyliezol na stôl, stlačil špirálu najlepšie ako vedel a držal ho pevne v rukách. Potom sa to všetko udialo veľmi rýchlo. Cítil sa ako v spomalenom filme. Ako vo sne. Vedel, že sa bude točiť obrovskou rýchlosťou, no napriek tomu sa stále cítil, ako by sa nehýbal. „Presne ako Zem,“ pomyslel si, „tiež sa točí a my to necítíme.“ Zrazu cítil zvláštny pocit, jeho telo sa stávalo stále ľahším, ako keby lietal. A skutočne, on letel. Sedel na vlčíku s farbami dúhy a vznášal sa k oblakom. A báł sa. Pozrel nadol. Zem bola naozaj pod ním. Pozrel vedľa seba. Diana letela blízko pri ňom. Zo Zeme vyzerala ako obláčik prachu, ale tu v oblakoch zase vyzerala ako normálne dievča. Zakývala mu a on odkýval.

„Sedí sa ti pohodlne?“ opýtala sa

„Áno,“ zakričal, „držím sa.“

„To nie je potrebné, ty letíš sám. A nemusíš tak kričať, tu hore sa dá počuť všetko aj z veľkej diaľky.“

Mala pravdu. Boli od seba najmenej 50 metrov, letiac časťou atmosféry, ktorú si Dominik nikdy nepredstavoval. S otvorenými ústami počúval nejasný hukot. Bola to ozvena vlčíka. Zrazu počul dvojhlas. Dievčenský hlas. Bola to Diana. A chlapčenský hlas. Ale ved' to bol predsa on. Zavrel oči, všetko stíchlo vynímajúc šepot vesmíru a piesne dvoch dúhovníkov na ceste k Jonii:

Život je hra a hráme sa ju spolu
Sme ako listy na stromoch
a máme aj svoj kmeň
tú modrú planétu
čo voláme ju Zem

Nechajme ju žiť
Ved' je naša
To sa predsa dá
Ako hračka vlčík
bude sa krútiť
Striebristé nitky dažďa
v modrom priestore
pre všetkých budú padať

Keď doznela pieseň, pokračovali v lete potichu. Dominik našťastie nemal závrat. Cítil sa ako vták. „Ale vtáky sa neboja výšok,“ pomyslel si, „keby sa báli, nikdy by nemohli lietať. Ale ja nie som vták, som chlapec. Ale výšok sa ani ja nebojím. Pretože, keby som sa báł, nemohol by som letieť.“

„Už sa nebojím výšok,“ povedal.

„To je dobre, poznám niekoľko dúhovníkov, ktorým sa to nikdy nepodarilo. Zostali na svojich planétach. Lenže tam nemôžu pracovať, vieš?“

„Kde?“

„Na planétach odkiaľ pochádzajú.“

„Ako to vieš?“

„Pretože tam nemôžu byť dúhovníci. Myslíš, že môžu?“

Dominik sa nadýchol. Nebol to obyčajný vzduch, čo vdýchol, ale čokoľvek to bolo, dokázal v tom dýchať, čo bolo veľmi zaujímavé.

„Čo vlastne znamená byť dúhovník?“

Diana preletela ponad neho.

„Dúhovník je niekto, kto dokáže vidieť, že veci idú zlým smerom, a kto dokáže ich zlý smer zastaviť. Dúhovník je ochranca.“

„A čo chráni?“

„Chráni viac ako len seba.“

„Ako vieš, že ja som taký?“

„Pretože si úžasne zvedavý a to je to isté ako láskavý.“

Dominik sa cítil trochu v rozpakoch. Červenal sa, ale keďže vedel, že Diana považuje červenanie sa, za milé, jeho červeň rýchlo zmizla.

„Nie som až taký zvedavý,“ povedal.

„Že nie? Počula som, že sa pýtaš na všetko, čo ťa zaujíma a tiež, že ťa zaujíma úplne všetko. Ako sa dostane teplo do pece, a odkiaľ sa berie rýchlosť auta? Prečo vychádza z rádia zvuk a ako sa dostanú obrázky do televízora, či svetlo z lampy? Prečo prší a čo sa stane s kvetmi, keď zvädnú?“

Dominik sa znova začervenol. Cítil sa, ako keby bol prichytený pri čine, ako keby robil niečo zahanbujúce. Ale nemohol si pomôcť, veď existovalo toľko zvláštnych vecí dookola.

„Ako to všetko vieš?“ spýtal sa

Diana sa zasmiala.

„Zvedavý ako vždy.“

„Len som sa zaujímal ako...“

„Povedal mi to dúhovník“

„A ako to vedel on?“

„Chcel si povedať ona...“

„Tak ona.“

„Pretože je tvoja spolužiačka“

„V mojej triede je dúhovníčka?“

„Jasné“

„Kto je to?“

„Darina Smutná“

„Ona že je dúhovníčka? Veď ona je stále ticho.“

„Dúhovníci rozprávajú málo.“

„Ale veď si vravela...“

„Môžeš nájsť odpovede na svoje otázky aj bez pýtania.“

„Ako?“

„Tu je zopár návodov: knižky, noviny, rádio“

„Internet“

„Bravo, napreduješ!“

„A okrem mňa a Dariny máme v triede ešte nejakých dúhovníkov?“ opýtal sa predstierajúc, že si nevšíma ironický podtón v jej hlase.

„Áno, ďalších troch.“

„Troch? Koľko ich je potom v našej škole?“

„Štyridsaťštyri, ak počítame aj dvoch učiteľov.“

„Učiteľov? Ale ved' oni sú už dospelí, nie?“

„Áno sú, ale aj niektorí dospelí sú ochrancami.“

„Waw! Nikdy ma nič takéto nenapadlo. Ako vyzerá taký dúhovník?“

„Dúhovník môže byť nízky alebo vysoký, tučný alebo chudý, blondák, či tmavovlasý. Výzor tu nehrá žiadnu úlohu. Je to v tom, že dúhovník robí veci, ktoré niečo znamenajú. Nie každý sa rodí ako dúhovník, ale každý sa ním môže stať. Spája nás jedna spoločná vec.“

„Aká?“

„Máme veľa energie a dokážeme sa o ňu podeliť s ostatnými.“

Dominik chcel už už odpovedať, že on vôbec necíti, že by mal také množstvo energie, keď sa zrazu rovno pred nimi otvorili dvere v oblohe. Diana zamierila rovno do otvoru a preletela ním a keďže Dominik nechcel lietať vesmírom sám, nasledoval ju.

Za otvorom bola obloha rovnako modrá ako na druhej strane. Pozrel sa pod seba a uvidel niečo ako obrovský oceán. Nebol ani modrý, ani zelený, bola pod ním zvlnená masa žltej, červenej a ružovej. Občas to vyzeralo, ako keby sa oceán rozdelil a on mohol vidieť záblesk ďaleko pod nimi, ako keby im niekto na dne oceánu posielal núdzové signály.

„Toto je najkrajší oceán, aký som kedy videl,“ povedal Dominik

„To nie je oceán, je to vrstva plynu a bohužiaľ, musíme cez ňu preletieť.“

„Myslím, že tomu celkom dobre nerozumiem,“ povedal Dominik

Diana si poškrabala krk.

„Z mojej planéty bolo už vypusteného toľko plynu, že vytvoril clonu. To znamená, že tepelné lúče z Jonie sa nemajú ako dostať preč, čoho výsledkom je, že teplota stále stúpa.“

„To je dobre?“ opýtal sa Dominik, s presvedčením, že dobre to nie je.

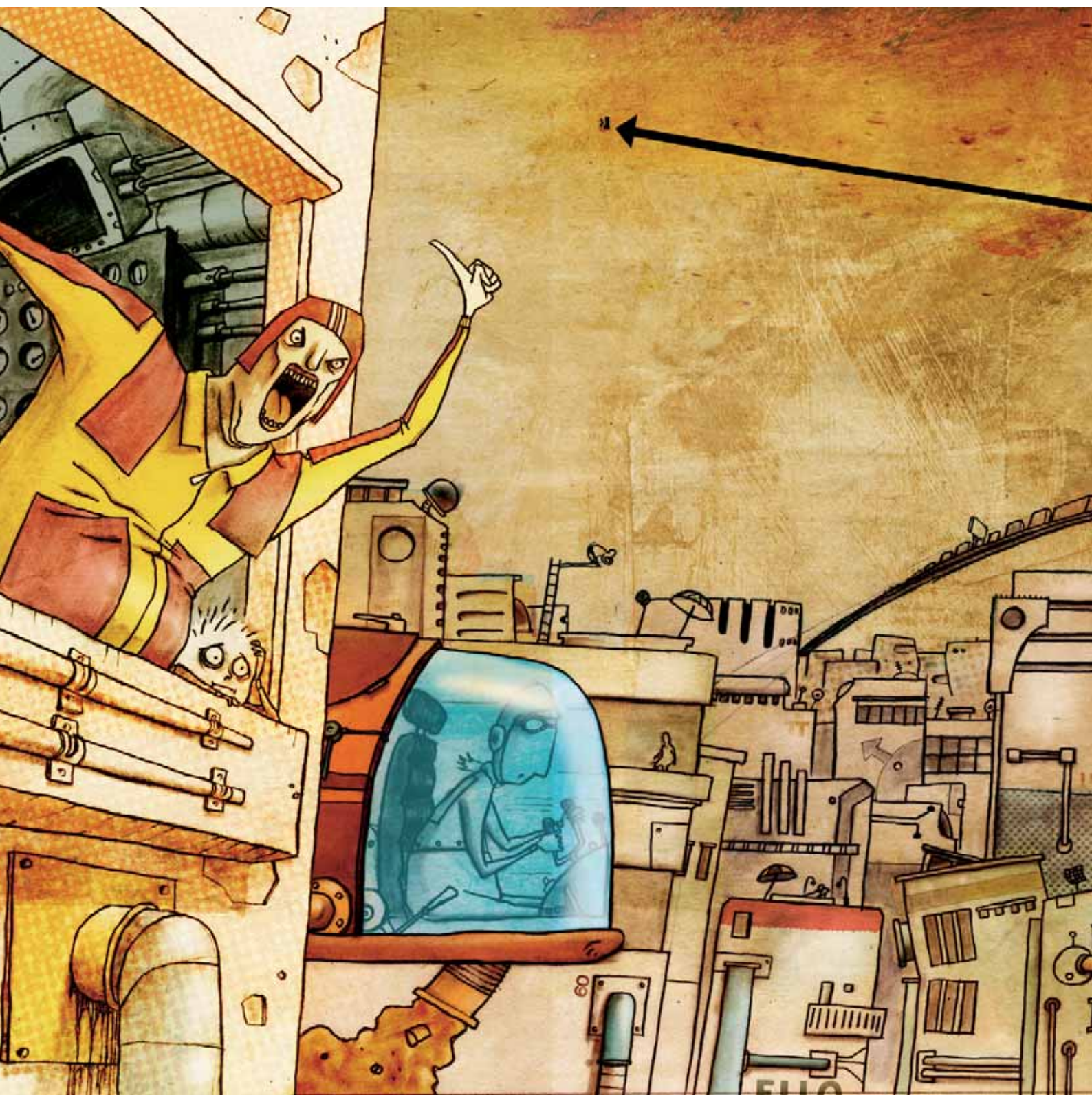
„Jonianci si to myslia. Už sme postavili toľko domov, že nepotrvá dlho a nenájdeme žiaden ďalší stavebný materiál. A stále sa stavia množstvo domov, ktoré sú len mierne izolované. Napriek tomu, že energetické podlažia bežia stále naplno, Joninaci sa cítia chladno počas zimy, v ktorej vytvárame umelý sneh. Preto sú šťastní z každého tepla, ktoré môžu dostať a vôbec ich nezaujímajú, odkiaľ pochádza. Aj keď...“

„To je hrôzostrašné,“ povedal Dominik.

„Naozaj hrôzostrašné. Už nemáme takmer žiadnu pitnú vodu a oceán stúpa. Pozri, tu je diera v plynovej clone. Musíme si pohnúť skôr ako sa zavrie!“

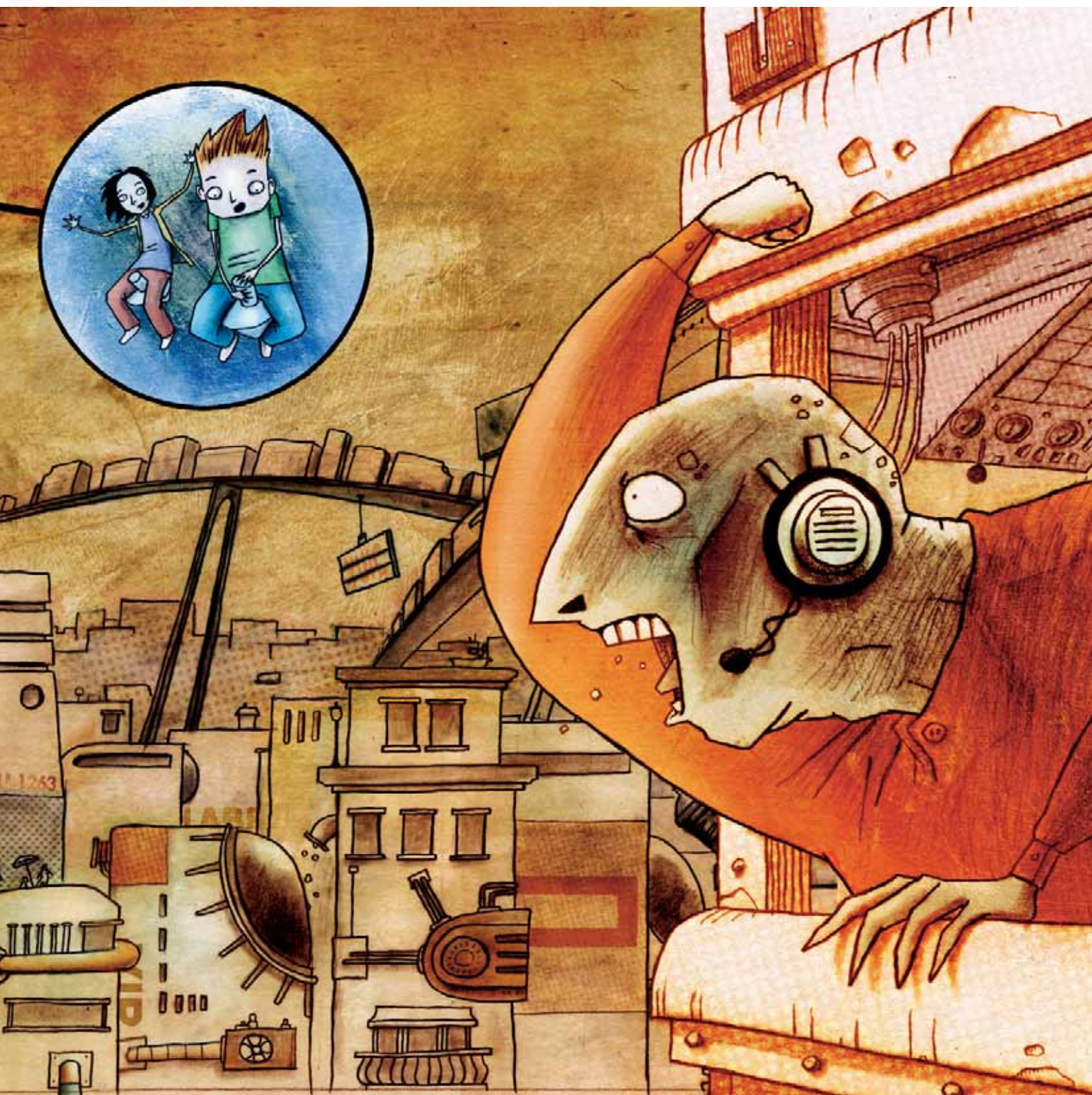
„Počkaj chvíľu,“ povedal Dominik, ktorý veru netúžil byť uväznený pod touto plynovou clonou, „zabudol som si doma plavky. Možno by som sa mal vrátiť a ...“

Neskoro. Diana sa už rútila nadol ako vystrelený šíp, miznúc otvorom, ktorý bol práve zablokovaný ružovým oblakom. Dominik rýchlo napočítal do troch, chytil si nos a pustil sa strmhlav dole. Na chvíľu si myslel, letí priamo do plynu a že sa zadusí, no v ďalšej sekunde sa

už ocitol na druhej strane. Nad ním bol jeden z najnádhernejších no zároveň najstrašnejších oblakov, aké kedy videl. Pod ním bola Jonia. Dominik a Diana boli len niekoľko kilometrov nad povrchom Jonie a Dominikovi sa nezdalo, že by sa nejako odlišoval od povrchu Zeme, ktorý videl z lietadla, keď letel vlani s rodinou na Kanárske ostrovy. Priamo pod ním bolo veľké mesto. Vyzeralo celkom normálne, kým si nevšimol, že domy sa pohybujú. Najprv nemohol uveriť vlastným očiam, ale potom si spomenul, že mu Diana rozprávala o motodomoch. Jonianci v nich jazdia do práce, po deti do školy alebo k susedom na návštevu. Celé mesto pod ním sa hýbalo. „Vyzerá to zaujímavo, lenže musí tu byť ťažké nájsť správnu cestu v meste, kde všetky domy stále menia svoju pozíciu.“ pomyslel si.

„To nie je problém,“ povedala Diana, ktorá dokázala čítať jeho myšlienky.

Vlastne, ani Dominikovi sa to už nezdalo také neobyčajné. Od chvíle, keď sa ráno prebudil, sa stalo omnoho viac podivnejších vecí.

„Všetky motodomy sú v dynamickej mape mesta, ktorá zaznamenáva každú zmenu ich pozície a automaticky navádza ľudí tam, kam chcú ísť. To, čo vidíš dole, je naše hlavné mesto. Pristaneme v mestskom parku.“

Zamierila dolu k malej hnedej škrvne, kde neboli motodomy.

„Vyzerá nádherne,“ povedal Dominik.

„Áno, stále sú tu stromy a prijali sme rozhodnutie prerokovať zákaz pohybu motodomov v parku.“

„My?“

„Áno, dúhovníci Jonie.“

„Je vás veľa?“

„Len štyria bohužiaľ, ale budeme pracovať, ako najlepšie budeme vedieť.“

„Fajn, no teraz už ste piati,“ povedal Dominik, „podme pristávať!“

Cítil sa hrdý na to, že sa stal dúhovníkom a už už chcel zletieť nadol, keď ucítil, ako ho Diana schytila za krk.

„Zbláznil si sa? Veď sa môžeš dolámať!“

„Dolámať?“

„No a že. Točíš sa obrovskou rýchlosťou, takto nemôžeš pristáť.“

„Netočím sa, letím popri Tebe,“ povedal Dominik.

„To sa ti zdá, pretože aj ja sa točím rovnako. My sa cítime, akoby sme stáli, ale z pohľadu Joniancov vyzeráme ako dve tornáda.“

„No tak bude lepšie, keď sa prestaneme točiť.“

Diana pokrčila plecami: „Veľmi múdre. A potom spadneme na zem ako dva kamene a dolámeme sa.“

„Ako sa teda dostaneme dolu?“

„Skĺzneme po oblúku dúhy predsa.“

„Akej dúhy?“

„Tej, ktorú si vyrobíme.“

„Nemôžeme vyrobiť dúhu. Môžeme?“

„Jasné, že môžeme. Sme dúhovníci. Stavím sa, že teraz sa opýtaš ako to spravíme.“

„Áno,“ povedal Dominik, „Som veľmi zvedavý, ako sa robí dúha.“

„Robí sa pomocou slnečných lúčov a dažďových kvapiek. Keď sa lúče dotknú kvapiek, vznikne dúha. Tam hore je naše slnko,“ ukázala na žltú škvrnu nad nimi. Dominik videl iba lúče prenikajúce cez plynovú vrstvu.

„A tam môžeš vidieť dva dažďové oblaky,“ ukázala Diana na dva malé tmavé obláčiky ďaleko pod nimi.

„Všetko, čo musíme urobiť, je premiestniť tieto oblaky tak, aby nimi prechádzali slnečné lúče, potom vyrobíme dúhu a uistíme sa, že jeden jej koniec leží v mestskom praku.“

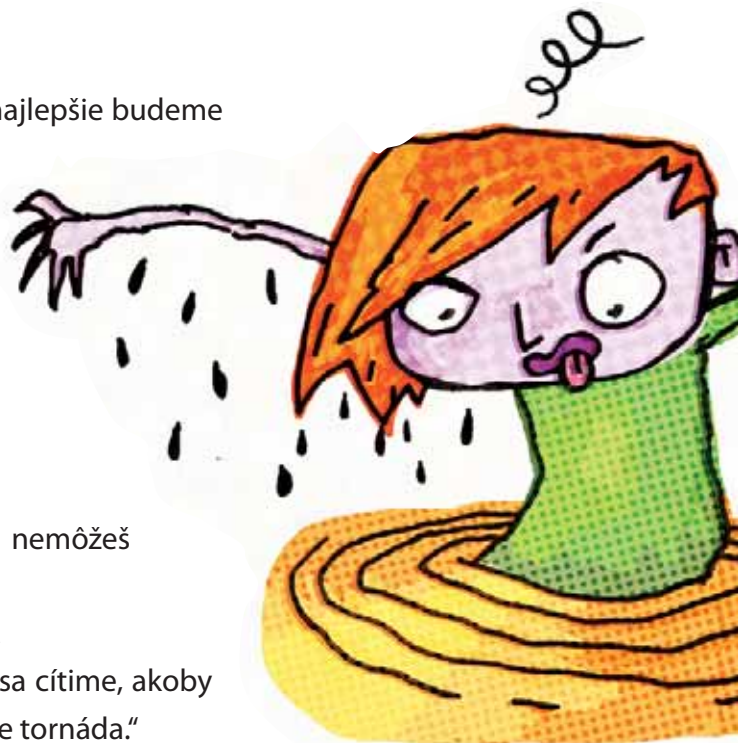
„Naozaj je to také jednoduché?“

„Áno, naozaj,“ odpovedala Diana a nabrala kurz k jednému z oblakov. Dominik ju nasledoval.

„Ja premiestním tento a ty ten druhý,“ povedala Diana miznúc v oblaku.

„Nuž, asi nemám na výber,“ odpovedal Dominik a pobral sa k svojmu oblaku. V jeho vnútri bolo všetko sivé. Vystrčil hlavu a videl, ako sa Dianin oblak hýbe smerom k slnečným lúčom. „Myslím, že by som to mal aj ja vyskúšať,“ pomyslel si a vrátil hlavu späť do oblakov. Krútil sa, vrtel a mykal, potom znovu vystrčil hlavu. Videl, že Dianin oblak je už na svojom mieste, zatiaľ čo ten jeho nabral zlý smer.

„Som jediný, kto môže tento oblak premiestniť. Budem sa točiť tak rýchlo, že vyrobím vietor,

ktorý môj oblak pohne správnym smerom. Som živý letecký motor," povzbudzoval sa Dominik. Krúžil okolo oblaku a niekedy aj v ňom, zistiť, že ho naozaj dokáže ovládať. Potom nabral kurz k Diane, ktorá na neho čakala a netrpezlivo mávala.

Doviedol svoj oblak k Dianinu. V tom okamihu sa oba oblaky spojili do jedného. V tomto novom oblaku už nebolo sivo, ale čierno-čierna temnota. Dominik pocítil starý známy strach z tmy, ktorý sa mu vlúdl do mysle.

„Diana!“ kričal, „Kde si?“

„Tu som,“ počul známy hlas priamo vedľa seba.

Šmátral okolo seba v tme a pokúšal sa nájsť jej ruku. Keď ju našiel, silno ju stisol a ona stisla jeho. Vtedy sa oblak otvoril, slnečné svetlo prechádzalo cez neho

Dominikovi sa naskytl výhľad na veľkú a nádhernú dúhu smerujúcu k planéte pod ním.

„Teraz sa môžeme prestať točiť,“ povedala Diana.

„Ako?“

„Takto predsa.“

Zosadla z vlčíka a pustila ho nadol po dúhe. Dominik opakoval po nej. Neprestali sa držať za ruky a Diana ho zatahla priamo k dúhe. Dominik si nikdy nepomyslel, že je možné kĺzať sa po dúhe vytvorenej slnečným svetlom a dažďovými kvapkami, ale bolo. Zavrel oči a pustil sa dolu, mysliac na to, že táto dúha musí byť najfantastickejšou kĺzačkou v celom vesmíre.

O. K. D.

Napriek tomu, že bolo naozaj zábavné kĺzať sa po dúhe, Dominik bol trochu nervózny. Skôr či neskôr pristane a vôbec netušil ako. Dúha bola dlhá viac ako kilometer. Kĺzal sa veľkou rýchlosťou po nej dolu k mestskému parku a stále rozmýšľal, či dopadne mäkko alebo tvrdo. A zrazu pristál s veľkým šplechotom.

„Kde sa tu vzalo toto jazierko? Ako dobre. A voda vôbec nie je studená, musí mať okolo 30 stupňov,“ pomyslel si a chcel začať plávať, keď začul Dianu, ako na neho volá:

„Nie je hlboké a k brehu to tiež nie je ďaleko.“

Dominik sa porozhliadol okolo seba. Pristál v jazierku v strede parku. Nebolo väčšie ako malý plavecký bazén, ale nebolo z neho cítiť chlór, ako z bazénov na Zemi. Naopak, jazierko voňalo sladko ako nejaký sirup. Aj vyzeralo ako zo sirupu, len bolo trochu zakalené. Priplával k brehu a vystúpil k Diane, ktorá stála pod veľkým košatým stromom blízko pri jazierku. Pri nej ležali dva vlčíky. Dominik si všimol, že tráva v parku je väčšmi hnedá ako zelená. Diana si škrabala krk

„Padol si do vody“

„Viem.“

„Je to veľký park a malé jazierko, ale tebe sa podarilo trafiť rovno do neho“

„Ja som to neplánoval“

„Mal si proste šťastie,“ smiala sa Diana. Dominik stále nevedel, či sa hnevá, alebo žartuje. Jej smiech bol nákazlivý. Taký nákazlivý, že vtáčí spev z koruny stromu sa podobal chichotu.

„U vás sa vtáky smejú?“

„To nie sú vtáky.“

„A kto sú to?“

„Tigre!“ zaznel hlas zo stromu

„Levy!“ ozval sa iný hlas

„Pantery!“ zaznel tretí.

„Ale inak.....“zakričal prvý hlas

„Sme dúhovníci!“ zazneli všetky tri hlasy spoločne a zo stromu zoskočili dvaja chlapci a jedno dievčatko. Pristáli priamo pred Dominikom a všetci naraz začali rozprávať:

„Ty si prišiel zo Zeme?“

„Ako sa ti páčil výlet?“

„Je milé sa s tebou stretnúť.“

„Dobré pristátie!“

„Ja som Dalibor.“

„Ja som Denisa a tento chlapec je môj mladší brat, volá sa...“

„Ja som Denis,“ povedalo najmladšie z detí, „A ty sa ako voláš?“

„Ja som Dominik.“

„Vedel som to,“ povedal Denis strkajúc si do úst palec.

Denisa mu ho vytiahla: „Vieš, že si nemáš pchať palec do úst!“ povedala stroho, „môžeš z toho dostať vyrážku na pery.“

„Dobre, naozaj je to veľké riziko,“ povedal Denis podávajúc Dominikovi ruku, „som jeden z najmenších dúhovníkov vo vesmíre.“

Dominik mu potriasol rukou a Denis sa sklonil tak hlboko, že sa jeho tvár takmer dotýkala zeme.

„Dávaj pozor na tú trávu,“ povedala Denisa, „môžeš z nej dostať alergiu.“

„Toto je cena za to, že človek chce byť slušný,“ povedal Denis žmurkajúc na Dominika, ktorý si pomyslel, že hoci tento chlapec nevyzerá na viac ako 4 – 5 rokov, rozpráva už ako dospelý.

„Mal by si túto vodu zo seba spláchnuť,“ povedal Dalibor, „nie je úplne...“

„...čistá,“ dopovedala Denisa.

„Je to pravdepodobne jedno z najviac znečistených parkových jazierok vo vesmíre, ale je stále zábavné si v ňom zaplávať, myslím si...teda, keď sa nikto nedíva,“ povedal Denis.

Denisa na neho prísne pozrela.

„Ale samozrejme, že ja by som to neurobil,“ doložil rýchlo, „kúpanie v mestskom jazierku... Nie! Určite nie! Musíš tú špinavú vodu čo najrýchlejšie zo seba zmyť.“

„Kde to môžem urobiť?“ pýtal sa Dominik, keď pocítil, že sa mu jeho mokré šaty lepia na telo.

„V našej centrále,“ povedala Diana, znovu si škrabúc krk.

„O akej centrále to hovoríte?“

„Centrála O. K. D.,” povedal Dalibor

„Teda centrála Ochranného klubu dúhovníkov,“ povedala Denisa, „je hore na strome.“

„Podme!“ povedal Denis, „posledný v centrále pôjde do kotla.“

Samozrejme, že posledným bol Dominik, napriek tomu, že sa šplhal tak rýchlo, ako len

vedel a prekonal aj svoj strach z výšok. Bol to veľký strom so silnými vetvami a listami, tie zakrývali vstup do malého domčeka, vytvoreného z dosiek. Ako predpokladal, bola to centrála. Vliezol dnu, kde ho prekvapila jeho priestrannosť. Na podlahe boli štyri drevené stoličky, kreslo a stôl. Na stole stála malá olejová lampa. Izba mala jedno okno s výhľadom na konáre a listy stromu. Pod oknom stál veľký čierny kotol.

„To je on,“ povedal Denis, „vlez do neho.“

Dominik chcel protestovať, ale Diana mu vysvetlila, že to nie je naozajstný kotol, ale čistiace zariadenie, ktoré si sami vyrobili.

„Vďaka tomu sú listy na strome stále zelené,“ povedal Dalibor.

„A vzduch v tejto miestnosti svieži a čistý,“ dodala Denisa.

„Vedel som, že budeš posledný v centrále, preto som spomenul kotol. Teraz by si ale už mal rýchlo do neho vliezť a očistiť sa, lebo môžeš dostať alergiu,“ dopovedal Denis.

„Svrbí ma celý krk,“ povedal Dominik.

„Nás všetkých,“ riekla Diana, „Je ťažké úplne sa vyvarovať alergií. V podstate to znamená, že začínaš patriť medzi nás.“

Dominik sa vyšplhal na kotol. Už chápal, prečo si Diana stále škrabe krk. Má alergiu, Joni-alergiu. „Neviem, či sa naozaj chcem stať jedným z nich,“ premýšľal, „radšej by som sa vrátil na Zem.“

„No aj napriek tomu bolo veľmi fajn vás stretnúť,“ dodal slušne

„Napriek čomu?“ spýtal sa Denis.

„Ó, nič, nič,“ povedal Dominik a učupil sa do kotla, ktorý sa začal točiť.

„Oh, nie,“ pomyslel si, „zase sa budem točiť. Potom sa kotol zdvihne z dlážky a dopraví ma znovu do vesmíru.“ Samozrejme sa nič takého nestalo, ale kotol sa ďalej točil vydávajúc kvílenie a piskot, čo mu pripomínalo zvuk víchrice. Zažil ju minulú Veľkú noc v horách. Trvalo to pár minút a bolo hotovo.

Dominik sa cítil mierne omámené, ale nemal závrat. Za poslednú dobu sa toľkokrát točil, že už bol voči závratom odolný. Postavil sa. Dalibor, Denisa a Denis zatlieskali.

„No, vyzeráš už trochu lepšie,“ povedala Diana.

Dominik prikývol. Aj sa cítil lepšie.

„No tu ho máme, vyumývaného a vydrhnutého dočista,“ usmiala sa Denisa

„Asi by sme už mali ísť,“ povedal Dalibor a otvoril dvere.

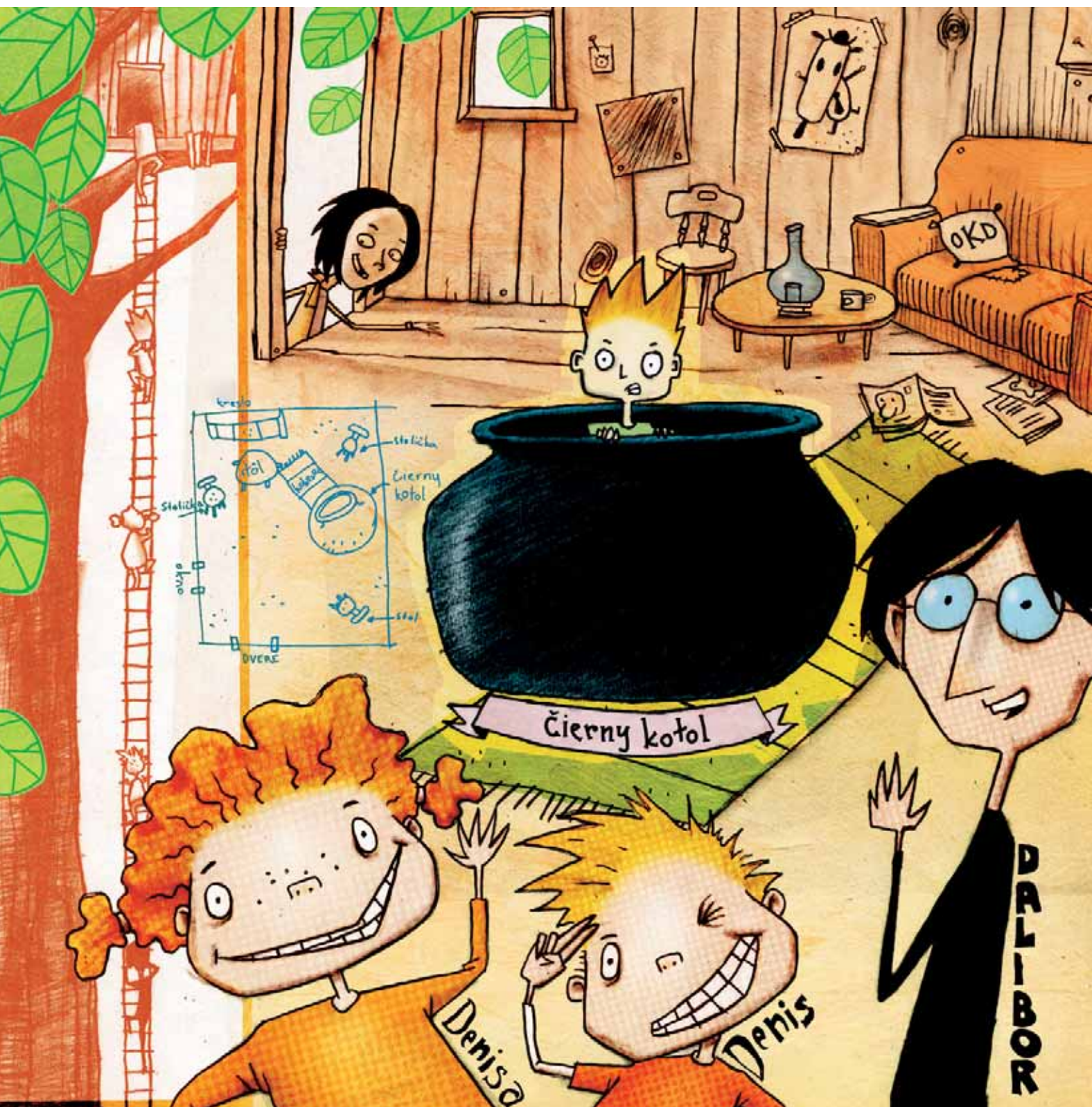
„Máš pravdu,“ povedala Denisa,

„zajtra nás čaká zápas.“

„No a potom to bude, ĎAKUJEME a AHOJ alebo len posledné AHOJ,“ dodal smutne Denis.

„Kam...“ začal Dominik, ale otázku nedokončil. Štyria Jonianci už boli na ceste z centrály dolu na zem. Dominik sa vydal za nimi. Keď zoskočil

z najnižšej vetvy Dalibor, Denisa a Denis boli už z parku preč, len Diana ho čakala pri jazierku.

„Pohni si, lebo bude neskoro,“ súrila ho.

„Neskoro na čo?“

„Na záchranu Jonie.“

Začala utekať a Dominik za ňou. Čoskoro ju dobehol. Funela a dychčala. Bolo jasné, že aj keď je dúhovnička, nie je v dobrej forme.

„Prečo si neprišla skôr, keď je to také súrne?“, opýtal sa jej Dominik.

„Pretože....my....mysleli sme, že to zvládneme sami,“ hovorila Diana ťažko dýchajúc, „pokúšali sme sa.“

Utekali dolu ulicou, ktorá bola najdivokejšia akú Dominik kedy videl. Za ním zaznel klaksón.

Diana ho stiahla na bok a okolo nich prešiel trojposchodový dom. Z okna tretieho pochodia na nich kýval malý chlapec.

„Sú všetky domy takéto veľké?“ opýtal sa.

Diana otočila hlavu. „Len najmenšie z nich.“

„Najmenšie?“

„Áno. Jonianci väčšinou vždy, keď sa im narodí dieťa, postaví nové poschodie. Ľudia, z tohto domu, majú teda iba jedno dieťa,“ vysypala zo seba bez nadýchnutia. Keď dorozprávala, vyzerala tak unavene, že sa Dominik zľakol, aby neodpadla.

„Radšej si odpočiň.“

„Mala by som,“ povzdychla si, „ale teraz nemôžem. Už sme takmer tam.“

„Kde?“

„Tu.“

Zastavili sa pri obrovskom vyasfaltovanom priestore, ktorý bol ohradený vysokým oceľovým pletivom s ostnatým drôtom navrchu. Na vzdialenom konci tohto priestoru stála tehlová budova, ktorá vyzerala nekonečne dlhá.

Dalibor, Denisa a Denis sa pridali k nim, pevne sa pridržajúc pletiva, ako lapali po dychu.

Dalibor bol tenký a tmavý s dlhými ušami, ktoré mu trčali z hlavy, ostrým nosom a dlhým tenkým krkom. Napriek tomu, že nosil okuliare so silnými sklami, mimochodom boli stále zahmlené, Dominik si všimol, že jeho oči sú hnedé.

Denisa bola malá a zavalitá s vlnitými červenými vlasmi a zdvihnutým noštekcom, s modrými očami, ktoré žiarili, keď sa smiala. Dominik by sa stavil, že sú s Dianou rovnako staré a o pár rokov mladšie od Dalibora.

Denis mal rovnako zdvihnutý noštek a rovnako žiarivé oči ako Denisa, ale bol od nej o polovicu menší. Mal žlté vlasy, tie mu trčali na všetky strany z jeho dokonale okrúhlejšej hlavy.

Všetci traja boli veľmi bledí, keď ich stretol v parku. Teraz však mali tváre tmavočervené a vyzerali, akoby mali každú chvíľu vybuchnúť.

„Čo je toto? Vojenská základňa?“ opýtal sa Dominik

Diana pokrútila hlavou.

„Tak, čo potom?“

„Dom...“ snažil sa rozprávať ťažko dýchajúci Dalibor.

„Alberta Hrdzu,“ dokončila jeho vetu Denisa, takisto lapajúc po dychu.

„Kto je ...?“ začal s otázkou Dominik, ale Denis ho predbehol s odpoveďou. Napriek tomu, že bol najmladší, bol z nich v najlepšej forme.

„Albert Hrdza je najbohatším mužom Jonie. Vlastní takmer celú planétu. A žije.....tam!“

V tom istom okamihu sa kilometre dlhá stena budovy otvorila a von vyšiel obrovský motodom s vrčiacim motorom. Prešiel cez asfalt a zastal priamo pri plote. Napriek tomu, že stál, hukot motora stále silnel. Dominik si všimol, že má krídla, spod ktorých vychádza čierny dym.

„To je lietadlo!“ zakričal

Ledva bolo počuť vlastný hlas, ale Denis dokázal hluk prekričať

„To sú luxusné turbodomy!“ reval

V tej istej chvíli vyšlo z budovy osem lietadiel. Prešli po asfalte a zastali pri prvom. Bolo z nich najväčšie a najhonosnejšie. Zvuk motorov bol takmer neznesiteľný, ale Denis ho prekričal.

„To sú turbodomy, ktoré patria zbytku Hrdzovej rodiny. Jeho sesternice bývajú v tých dvoch

zelených, ujo a teta v hnedom, starí rodičia v čiernom a deti v tých ďalších troch zelených. No a v tom striebornom žijú jeho mačky. A tam je Albert Hrdza osobne!”

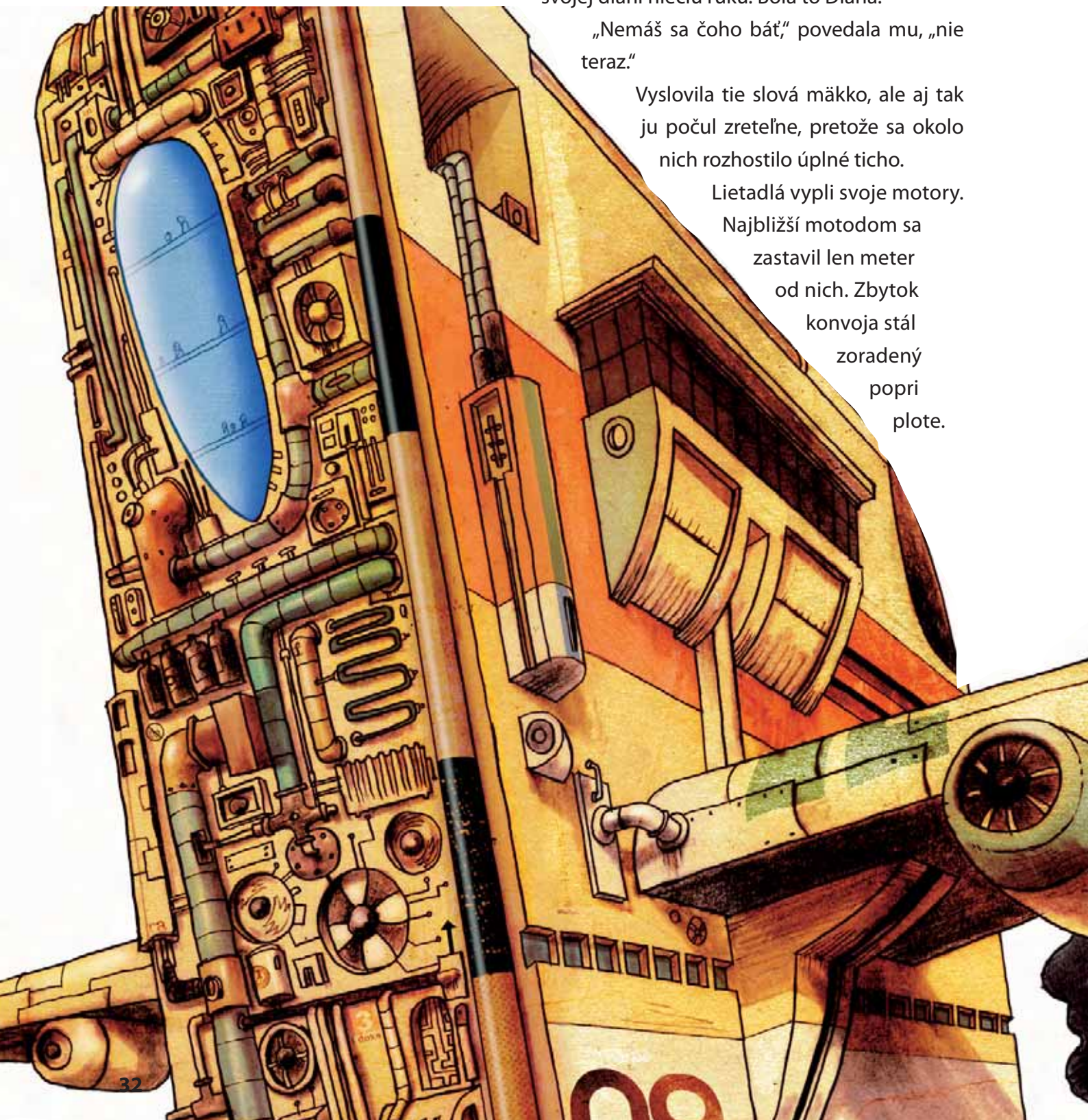
Otvor na streche jedného z lietadiel sa otvoril, z neho vyliezol muž a postavil sa na vrch lietadla. Mal na sebe kožený oblek a niečo, čo vyzeralo ako stará letecká helma. Zložil si ju z hlavy. Aj keď jeho tvár bola našedlá a vlasy biele, vyzeral prekvapivo mlado, keď stál mávajúc helmou vo vzduchu a smejúc sa.

Na sekundu si Dominik myslel, že Hrdza kýva jemu, ale potom začul za sebou zvláštny mix hlučných motorov a pokrikovanie. Otočil sa a zmrzol v hrôze. Obrovský motodom sa rútil priamo na neho. Vyzeralo to, akoby mal za chvíľu pretrhnúť plot a prevalcovať jeho aj jeho kamarátov. To by bol veľmi škaredý koniec inak veľmi zaujímavého dňa. Dominik chcel kričať, keď ucítil vo svojej dlani niečiu ruku. Bola to Diana.

„Nemáš sa čoho báť,” povedala mu, „nie teraz.”

Vyslovila tie slová mäkko, ale aj tak ju počul zreteľne, pretože sa okolo nich rozhostilo úplné ticho.

Lietadlá vypli svoje motory. Najbližší motodom sa zastavil len meter od nich. Zbytok konvoja stál zoradený popri plote.

Dominik zistil, že sú to Jonianci stojaci v otvorených oknách svojich motodomov, kto tak divoko pokrikuje. Zrazu krik ustal. Stáli v oknách pozerajúc na Alberta Hrdzu vzrušene a s nádejou, ako keby sa malo stať niečo fantastické. Kývali na neho odšťadiaľ. Aj keď niektoré motodomy mali päť, šesť poschodí, žiaden nebol taký veľký ako luxusný dom Alberta Hrdzu. Vyzeralo to, ako keby stál na vrchu obrovského kovového kopca. Jonianci, ktorí sa na neho dívali sa podobali obyčajným ľuďom, s výnimkou ich bledého výzoru, spôsoboval ho nedostatok čerstvého vzduchu. Zbytok Hrdzovej rodiny sa vyšplhal na svoje turbodomy. Tiež mali kožené obleky a prilby, no tie si zložili, keď nimi mávali na množstvo svojich obdivovateľov.

„Milí obyvatelia Jonie,“ povedal Albert Hrdza.

„Čo ide robiť s....., začal Dominik.

„Pst!“ zašepkala Diana, „ide hovoriť.“

„Zajtra je náš veľký národný sviatok,“ pokračoval Hrdza.

Hovoril nízkym tónom, zamatovo jemným, no niekedy chrapľavým.

„Zajtra musíme dokázať jeden druhému, že máme všetko, a že všetko, čo máme, dokážeme použiť. Nech je naše zajtrašie motto také ako každý rok: POUŽI A ZAHODĽ! Ako obyčajne, budeme súťažiť v rôznych odvetviach:

1. Najväčšia spotreba paliva
2. Najohavnejšia olejová škvrna
3. Najväčšie znečistenie vzduchu
4. Najväčšia spotreba elektriny
5. Najkrajší nerecyklovateľný obal

Zajtra večer všetok odpad, ktorý vyrobíte počas dňa, zozbierame a naplníme ním nové ohňostrojové rakety. Tie potom vystrelíme z týchto asfaltových polí a necháme oblohu nad nami explodovať v nádherných farbách našich odpadov. Kým budú plyny, ropa a iné farebné odpady stúpať nahor, budú odovzdané ocenenia v jednotlivých kategóriách a hlavná cena bude udelená tomu, kto spotreboval najviac energie. A hlavnou cenou je...“

V tej chvíli zahrnel iný luxusný turbodom. Bol o niečo menší ako ten Hrdzov, ale väčší ako ostatných osem. Bol zlatý a leskol sa.

„...zo zlata!“ zvolal Hrdza, pokračujúc tichšie, „súťaž sa začína o polnoci. Nech vyhrá najlepší! Veľa šťastia všetkým.“

Po týchto slovách všetci divoko pokrikovali. Pridal sa aj hromový lomoz zo znovu štartujúcich turbodomov. Dominik si prikryl uši rukami a zavrel oči. Keď ich znova otvoril, asfalt pred ním bol prázdny a motodomy za ním zmizli. Na chvíľu mal pocit, že to bol všetko len sen, ale zistil, že ešte stále drží Dianinu ruku.

Pozrel sa na ňu, začervenal sa a pustil jej ruku.

„Kam všetci odišli?“

„Ľli sa domov pripravovať na súťaž,“ povedala Diana

„Majú na to ešte 12 hodín,“ dodal Dalibor.

Dominik vyzeral popletene. Pozrel na hodinky, ale tie zastali o pol jedenástej. To bolo prvýkrát, čo uvidel Joniu blikať na

oblohe. Naozaj ubehlo odvtedy len jeden a pol hodiny? Mal pocit, že to bolo omnoho viac. No možno, že sa zastavil čas. Ale to sa nemohlo stať, čas sa nemôže zastaviť. Alebo môže? Nie nemôže, je to jediná vec, ktorá sa nedá zastaviť. Aj keď poznal odpoveď, nemohol si pomôcť a musel sa opýtať:

„Čo sa stane o dvanásť hodín?“

„Každý sa bude snažiť spotrebovať čo najviac energie,“ povedala Denisa

„Napriek tomu, že je ešte len začiatok jesene, zapnú kúrenie a zohrejú všetky ulice tak, že by sa aj umelý sneh roztopil,“ povedal Denis

„Všetky otvorené bazény budú zohriate na bod varu,“ dodal Dalibor

„Všetky teplovodné kohútiky budú otvorené celý deň naplno,“ povedala Denisa.

„A všetky motodomy budú jazdiť celý deň bez prestania a budú sa snažiť spotrebovať čo

najviac paliva. Mnoho detí dostane vlastný motodom na prvú jazdeckú skúšku. Aj ja dostanem jeden a veľmi sa na to teším. Dobre, nie celkom. Neplánujem na ňom jazdiť dookola. Teda nie viac ako raz," povedal Denis.

„A všetky turbodomy, ktoré nebudú práve vo vzduchu, budú stáť na zemi s neustále zapnutými motormi," dodal Dalibor.

„Ulice budú zastriekané olejom a dospelí budú fajčiť stovky cigariet. Nie preto, že im to chutí, ale preto, že budú chcieť použiť čo najviac plynových zapaľovačov. Ľudia budú odhadzovať toľko papierových obalov, koľko je len možné a ...

„Všetky deti si vyčistia zuby elektrickými kefkami najmenej trikrát za deň," dodal Denis, „Nemyslím si, že by to bolo potrebné.“

„Povedz, čo s tým môžeme urobiť?" opýtala sa Diana.

Dominik pozeral zmätene.

„Ja?"

„Áno. Ved' preto si tu, nie? Mysleli sme, že nám budeš vedieť pomôcť, keď uvidíš, ako sa veci majú.“

Dominik cítil chlad aj napriek tomu, že na Jonii bolo horúco.

„Prečo si to myslíte?"

Denisine oči zažiarili a usmiala sa.

„Pretože si dúhovník.“

„A prišiel si zo Zeme," dodal Dalibor.

„Ale ved' tu sú tiež dúhovníci," oponoval Dominik

„Ale len my štyria," povedala Diana smutne, „je nás málo.“

„A počuli sme, že dúhovníci na Zemi vedia, čo robiť, aby chránili svoju planétu," dodal Denis, „potrebovali sme sem priviesť pozemšťana, takže si pochopiteľnou voľbou.“

Dominik mal v hlave zmätok.

„Prečo?"

„Pretože ty si jeden z najzvedavejších dúhovníkov vo vesmíre, čo znamená, že pravdepodobne toho vieš dosť," povedala Denisa.

„Nie. Myslím, že neviem takmer nič. Preto som taký zvedavý," namietol Dominik

Ostatní štyria na neho civeli.

„Do čerta!" zakliakal Denis, „čerta, čerta, čerta!!!“

„A okrem toho, ja...ja nie som... bežný... no... dúhovník," koktal Dominik, „teda... chcem tým povedať...nevedel som, že ním som...ešte včera...nie...ja...ja vám nemôžem pomôcť.“

Dalibor, Denisa a Denis čumeli na Dominika, ako keby nerozumeli tomu, čo práve povedal. Pozrel sa zúfalo smerom k Diane. Jej tvár bola biela ako list papiera a uprene hľadela do asfaltu.

„Ale niečo ma zaujíma," povedal Dominik

Rozprával bez rozmýšľania, lebo vedel, že ak sa bude jednoducho pýtať na hocičo, čo chce vedieť, odpovedia mu.

Diana zodvihla hlavu a pozrela na neho.

„Je pravda, že na Zemi je mnoho dúhovníkov?"

Diana prikývla.

„Potom mnoho z nich musí nimi byť dlhšie ako ja, nie?"

Znovu prikývla.

„Sú všetci takí zvedaví ako ja?“

„Takmer,“ odpovedala Diana.

„Ale ty patríš k najzvedavejším,“ dodal Denis.

„Mnoho z nich musí vedieť omnoho viac, ako viem ja“

Diana prikývla do tretice. Dominik prikyvoval tiež.

„To ma zaujímalo.“

Denis ho chytil za lakeť.

„Nebud' smutný, nezáleží na tom koľko toho vieš, vždy existuje niekto, kto vie viac. Napríklad, ja som teraz stretol.....“ začal Denis.

„Viem,“ prerušila ho Diana.

„Už som ti to hovoril?“ prekvapene sa opýtal Denis.

„Bud' ticho Denis!“ povedala netrpezlivo Diana, „Dominik sa musí okamžite vrátiť na Zem.“

„Ale...“

„.....musíš,“ povedala Diana

„Ale...“

„Musíš ísť za dúhovníkmi, ktorých poznáš a pýtať sa ich.“

„Pýtať sa ich čo?“

„Na veci, ktoré ťa zaujímajú“

„Zaujíma ma všetko“

„Viem aký si, ale teraz ťa zaujíma ako zachrániť Joniu, nie?“

„Áno, ale ja neviem, čo za ľudia, ktorých poznám, sú dúhovníci a ktorí nie.“

Diana mu podala papier s menami.

„Tu je zoznam. Chod' už. Ale pamätaj si, že sa musíš vrátiť do dnešnej polnoci“

„To nikdy nemôžem stihnúť, veď mám na to len dvanásť hodín,“ namietol Dominik

„Hore plynie čas trochu inak,“ povedal Dalibor a vzhladol k oblohe.

„Bud' pokojný,“ povedal Denis.

„Ako sa dostanem domov?“ opýtal sa Dominik

„Pomocou vlčika, tou istou cestou, ako sme sem prišli,“ povedala Diana

„Mimochodom, nechal si si ho v parku, ale ja som ti ho vzala.“

Podala mu ho.

„Prečo nemôžete ísť aj vy? Predsa poznáte cestu?“

„Nájdeš cestu. Je neuveriteľné, čo človek dokáže, keď musí,“ usmiala sa na neho smutne, „necítim sa na cestovanie. sotva mám na to dosť energie. Musím dobiť batérie.“

„Ja tiež,“ povedal Denis, „ja už nemám energiu ani na čistenie zubov mojou elektrickou kefkou.“

„Ale ty máš ešte veľa energie,“ povedal Dalibor, „máš jej viac ako dosť.“

„Ako to môžeš vedieť?“ opýtal sa Dominik

„Pretože si našou jedinou nádejou,“ usmiala sa na neho Diana.

„Prosím?“

„Aspoň skús...“ povedal Dalibor

„Dobre, skúsiť to môžem,“ povedal Dominik.

„To je ono, to je náš chlapec!“ zvolal Denis potľapkajúc ho po pleci.

Dominik si klakol a stlačil špirálu tak silno ako len vedel. Vlíčik sa roztočil, ale nezdvihol sa zo zeme. Skúsil znovu, zase zostal na zemi. Znovu, nič!

Dominik sa postavil na nohy

„Nechce pracovať, nemám dosť energie“

Diana pribehla k nemu. „Dominik,“ zašepkala a poriadne ho objala. Také objatie Dominik ešte nezažil, celým telom sa mu rozlialo teplo. „Teraz máš už dosť energie,“ šepla Diana.

Jeho tvár bola úplne červená a Dominik to vedel. Znovu si klakol a roztočil vláčika so všetkou nádejou a energiou, ktorú dostal od Diany.

*

Dominik vystrelil ako šíp k oblohe. Zatlačil špirálu s omnoho väčšou silou ako predtým. Nevedel nájsť žiaden otvor v plynovej vrstve nad ním, no už bolo neskoro meniť kurz. Zavrel oči pripravený na zrážku. Po pár sekundách ním prešiel. Nebol to ozajstný kryt, bol tvorený iba plynom. Predtým to nevedel, ale teraz už áno. Obzrel sa. Obloha bola modrá a prázdna a niekde pod ním hľadeli štyria dúhovníci na oblohu a čakali na pomoc, o ktorej nevedel, či im ju bude schopný poskytnúť...

Knižka *Dúhovníci* je vydaná v rámci trojročného projektu, ktorého koordinátorom je nórska energetická agentúra Enova SF.

Cieľom projektu je vzdelávanie detí školského veku. Projekt je postavený na myšlienke sociokonstruktivizmu, teda učenia sa prostredníctvom vykonávania aktivít. Predmetom projektu je úspora energií.

Táto knižka je prvým z troch dielov tohto príbehu. Ďalšie dva diely vyjdú v rokoch 2008 a 2009.

Príklady otázok a úloh:

1. Dominik sa vracia na Zem, aby našiel ďalších Dúhovníkov, ktorí budú vedieť ako zachrániť Joniu. Myslíš že by medzi nimi mohol byť aj niekto z Tvojej triedy? Mohli by byť Tvoji spolužiaci Dúhovníkmi? Prečo áno a prečo nie? Chcel by si sa Ty stať Dúhovníkom? Ako sa ním môžeš stať ?

2. Joninaci sú známi heslom: „Použi a zahod!“. Vymysli vlastné heslo, ktoré by patrilo všetkým Dúhovníkom tu na Zemi. Dúhovníci bojujú proti znečisťovaniu prostredia a plytvaniu energiou, chránia svoju planétu a pomáhajú si navzájom. Tento diel sa zaoberá využívaním energie, rôznymi zdrojmi energie, distribúciou energie vo svete, zodpovednosťou za seba aj za ostatných.

3. Ako by podľa Teba mohol v budúcnosti vyzeráť život na Zemi. Napríklad v roku 2050. Použi fantáziu. Môže život na Zemi vyzeráť v budúcnosti podobne ako na Jonii? Ak áno, čo môže byť toho príčinou? ako tomu môžeme predísť? Svoje predstavy môžeš nakresliť.

4. Čo môže urobiť Dominik a ostatní Dúhovníci aby pomohli kamarátom na Jonii? Čo by mali urobiť Jonianci, aby sa dalo povedať, že zaobchádzajú s energiou efektívne?

Dúhovníci

1.diel

Kým Dominik nestretne Dianu, je presvedčený, že je len obyčajným chlapcom. Ona tiež na prvý pohľad vyzerá ako celkom obyčajné dievča, no priletela na točiacom sa vlčíku a skĺzla k nemu po dúhe. Diana je Dúhovníčka a navštívila Dominika, aby mu povedala, že on je tiež jedným z nich. Dominika to veľmi prekvapí. Je natoľko zvedavý, čo to vlastne znamená, že sa ju rozhodne nasledovať na jej vzdialenú planétu Joniu aj napriek tomu, že to znie naozaj bláznivo letieť vesmírom na točiacom sa vlčíku. A tak, hoci sa ráno zdalo, že Dominika čaká úplne obyčajný deň, začína prežívať naozaj neobyčajné dobrodružstvo.

Kniha Dúhovníci vznikla prekladom nórskeho originálu - Regnmakerne. Slúži ako materiál k projektu Európskej Únie vedenému nórskou energetickou agentúrou Enova SF. Je určená deťom vo veku 6 - 12 rokov.

Kniha je publikovaná v spolupráci s Európskou Úniou v rámci projektu Kids4Future, EIE/06/204/SI2. EIE/06/204/SI2.447395, „Vytváranie povedomia o efektívnom zaobchádzaní s energiami prostredníctvom vzdelávania, komunikácie a poznávania na spoločnej ceste k udržateľnej budúcnosti.“

www.duhovnici.sk

ISBN 978-80-88823-53-7